

1 KORINTHE

12:1-10

Geestelijke gaven staan in dienst van liefde
en de opbouw van de gemeente.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/1-korinthe/12-1-10

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De samenhang van 1 Korinthe 12 tot 14	2 min	5
2	Geestelijke gaven of geestelijke mensen	3 min	6
3	Charismatischen en de gaven van de Geest	3 min	7
4	De pinksterbeweging en haar tegenstanders	4 min	9
5	Iedereen aan het woord in de samenkomst	3 min	11
6	Paulus begrenst het spreken in de gemeente	2 min	12
7	Gaven reguleren en profetie laten beoordelen	2 min	13
8	Elkaar opbouwen als doel van de gemeente	2 min	14
9	Liefde als maatstaf voor geestelijkheid	3 min	16
10	Gaven en vrucht van de Geest horen samen	5 min	18
11	Van zwijgende afgoden naar een sprekende God	4 min	20
12	God spreekt door mensen en geestelijke gaven	3 min	22
13	Geestelijke uitspraken toetsen aan Jezus	3 min	23
14	Ware profetie en de belijdenis van Christus	2 min	25

15	Eén God geeft gaven tot nut van allen	3 min	26
16	Blijvende gaven of wisselende uitingen	4 min	28
17	Vaste bedieningen en meerdere gaven per mens	4 min	30
18	De gavenlijsten zijn niet volledig	3 min	32
19	De indeling in motivatie- en bedieningsgaven	3 min	34
20	Het woord van wijsheid bij Salomo en Jezus	3 min	35
21	Het woord van kennis in charismatische kring	2 min	36
22	Bovennatuurlijke kennis als profetie	3 min	37
23	Woorden die wijsheid en kennis overbrengen	4 min	39
24	Onderwijs en openbaring als geestelijke gaven	4 min	42
25	De gave van geloof en leven in vertrouwen	2 min	43
26	Het onderscheid tussen genezingen en wonderen	2 min	45
27	Gaven van genezingen en innerlijke genezing	2 min	46
28	Genezing ontvangen als genadegave	5 min	47
29	Genezingen en bevrijding als werken van kracht	3 min	50
30	Elke ontvangen genezing als afzonderlijke gave	4 min	52

31	Geesten onderscheiden als demonen herkennen	2 min	54
32	Profeten beoordelen op hun betrouwbaarheid	2 min	56
33	Geesten onderscheiden als profetie toetsen	3 min	57
	Om verder te lezen		59

1

De samenhang van 1 Korinthe 12 tot 14

Wanneer we bij 1 Korinthe hoofdstuk 12 komen, beginnen we aan een gedeelte van 1 Korinthe dat zonder een noemenswaardige onderbreking drie hoofdstukken lang doorgaat. In 1 Korinthe zijn we al enkele besprekingen tegengekomen die de hoofdstukindeling overstijgen. De hoofdstukken 8, 9 en 10 vormden bijvoorbeeld één doorlopende bespreking over het eten van vlees dat aan afgoden was geofferd. Het middelste hoofdstuk van dat gedeelte was een tussenzin, waarin Paulus overging op het onderwerp van zijn eigen gewoonte om afstand te doen van zijn rechten.

Hier vormen de hoofdstukken 12, 13 en 14 een uitgebreide bespreking van de gaven van de Heilige Geest, al is dat misschien niet zozeer het zwaartepunt dat Paulus voor ogen had als wij zouden denken. Het middelste hoofdstuk, hoofdstuk 13, gaat over liefde en is zeer bekend. Het wordt gewoonlijk het hoofdstuk van de liefde genoemd, hoewel ook dit deel uitmaakt van de algehele bespreking van de gaven van de Heilige Geest.

In enkele eerdere hoofdstukken begon Paulus met de woorden:

Wat betreft.

De eerste keer dat hij dit deed, was in hoofdstuk 7, vers 1:

Wat nu de dingen betreft waarover u mij geschreven hebt: het is goed voor een mens om geen vrouw aan te raken.

1 KORINTHE 7:1

In hoofdstuk 8, vers 1, zei hij:

En wat de afgodenoffers betreft: wij weten dat wij allen kennis bezitten. De kennis maakt opgeblazen, maar de liefde bouwt op.

1 KORINTHE 8:1

Nu zegt hij in hoofdstuk 12, vers 1:

Wat nu de geestelijke gaven betreft, broeders, wil ik niet dat u onwetend bent.

1 KORINTHE 12:1

2

Geestelijke gaven of geestelijke mensen

In de Engelse vertalingen staat het woord ‘gifts’ cursief gedrukt. Dat betekent dat het niet in de eigenlijke Griekse tekst staat. Wat we in het Grieks hebben, zou vertaald kunnen worden als: ‘Wat nu het geestelijke betreft.’ Dat helpt niet erg om te begrijpen wat er met ‘het geestelijke’ wordt bedoeld. Het is duidelijk dat ‘geestelijk’ een bijvoeglijk naamwoord is. Gewoonlijk zou het een zelfstandig naamwoord beschrijven. Een gave is een zelfstandig naamwoord; ‘geestelijk’ zou het bijvoeglijk naamwoord zijn dat dit beschrijft.

Hier wordt het bijvoeglijk naamwoord echter zelfstandig gebruikt, zoals men dat noemt. Het lijkt een beetje op het woord ‘dood’, dat gewoonlijk een bijvoeglijk naamwoord is: een dode kat, een dode buidelrat, een dode persoon. ‘Dood’ is een bijvoeglijk naamwoord, maar als we het over ‘de doden’ hebben, nemen we een bijvoeglijk naamwoord en gebruiken we het alsof het een zelfstandig naamwoord is: de mensen die dood zijn, ‘de doden’. Dat wordt het zelfstandig gebruik van een bijvoeglijk naamwoord genoemd.

Wat we hier hebben, is ook zo’n zelfstandig gebruik. Het woord ‘gaven’ komt niet voor in de oorspronkelijke tekst en er staat ook geen enkel zelfstandig naamwoord bij dit bijvoeglijk naamwoord. Dat betekent eenvoudigweg dat het zelfstandig wordt gebruikt. Het gaat over ‘het geestelijke’, en daarmee worden óf geestelijke gaven óf geestelijke mensen bedoeld.

De King James en de New King James zeggen ‘spiritual gifts’. En ik neem aan dat veel mensen, vanwege de bespreking van de gaven die erop volgt, dit als de juiste vertaling zouden beschouwen. Het Griekse woord kan onzijdig of mannelijk zijn. Dezelfde vorm

van het Griekse woord zou worden gebruikt, ongeacht of het mannelijk of onzijdig bedoeld was. Als het onzijdig was, zou het kunnen worden opgevat als geestelijke gaven. Als het mannelijk was, als geestelijke mannen of geestelijke mensen.

Het is misschien niet van doorslaggevend belang of we dit opvatten als geestelijke gaven of als geestelijke mensen. Maar ik wil wel zeggen dat Paulus weliswaar verdergaat met een bespreking van gaven, maar dat het mij lijkt dat Paulus in werkelijkheid wil ingaan op het kenmerk van geestelijke mensen. Het punt dat hij in de hoofdstukken 12, 13 en 14 lijkt te maken, is dat het kenmerk van een geestelijk mens niet noodzakelijkerwijs zijn geestelijke gaven zijn. Zoals ik het lees, is de bespreking van geestelijke gaven hier niet geschreven om het gebruik ervan te bepleiten, maar om het te reguleren en de gaven in het juiste perspectief te plaatsen.

3

Charismatischen en de gaven van de Geest

Veel mensen, voornamelijk pinkstergelovigen en charismatischen, waarderen deze hoofdstukken omdat ze de enige uitvoerige bespreking in de hele Bijbel vormen over het onderwerp geestelijke gaven. Zoals het woord ‘charismatisch’ al aangeeft, is charisma het Griekse woord voor ‘gave’. Charismatischen houden zich bezig met gaven, of ze geloven in elk geval in de gaven. Als je ergens in gaat geloven en je beweging er zelfs naar noemt, helpt het als je er iets over in de Bijbel kunt vinden. Wat je over dit onderwerp kunt vinden, staat hoofdzakelijk in deze hoofdstukken. Het is de enige uitvoerige bespreking.

We hebben in Romeinen 12 en Efeze 4 wel een kortere bespreking van gaven. Misschien zullen we daar in de loop van deze bespreking even naar kijken, maar in deze drie hoofdstukken hebben we de langste bespreking. Vanwege de belangstelling voor geestelijke gaven worden deze hoofdstukken door degenen die binnen de gemeente bekendstaan om geestelijke gaven, of om hun geloof in geestelijke gaven, vaak gezien als een pleidooi voor de gaven. Zij staan daarmee tegenover niet-charismatischen, die niet geloven dat bovennatuurlijke gaven ook tegenwoordig nog geldig zijn.

Je moet beseffen dat ongeveer honderd jaar geleden in dit land, en in het grootste deel van de kerk in de wereld, bovennatuurlijke geestelijke gaven vrij zeldzaam of onbekend waren. Het spreken in tongen was geen algemeen verschijnsel. In feite was het in dit land volkomen onbekend tot ongeveer het jaar 1900.

De afwezigheid van deze gaven is waarschijnlijk tot op zekere hoogte een teken van de doodsheid van het christendom in die tijd. Het christelijk geloof was toen voornamelijk geworden tot een geloofssysteem zonder veel kracht. We weten dat Paulus eerder, in hoofdstuk 4 van dit boek, zei:

Want het Koninkrijk van God bestaat niet in woorden, maar in kracht.

1 KORINTHE 4:20

Toen Paulus zelf naar Korinthe was gekomen, kwam hij niet alleen met woorden en wijsheid van woorden, maar hij was gekomen

En ik, broeders, toen ik bij u kwam, ben niet gekomen om u met voortreffelijkheid van woorden of van wijsheid het getuigenis van God te verkondigen, want ik had mij voorgenomen niets anders onder u te weten dan Jezus Christus, en Die gekruisigd. En ik was bij u in zwakheid, met vrees en veel beven. En mijn spreken en mijn prediking bestonden niet in overtuigende woorden van menselijke wijsheid, maar in het betonen van geest en kracht,

1 KORINTHE 2:1-4

In veel tijdperken heeft het de kerk ontbroken aan geestelijke kracht. En dat was waarschijnlijk ook het geval met de kerk in de Verenigde Staten tegen het einde van de negentiende eeuw, althans in sommige delen van de kerk. Ik was er niet bij en ben voor mijn informatie afhankelijk van de geschiedkundige verslagen die zijn geschreven, maar het lijkt erop dat dit het geval was.

4

De pinksterbeweging en haar tegenstanders

Rond die tijd begonnen verschillende mensen in hun hart een aandrang te voelen om te bidden voor een opwekking, en om te bidden om de volheid van de Geest in hun leven. In het jaar 1900 ervoeren bepaalde mensen tijdens het bidden iets wat ze later omschreven als een doop in de Heilige Geest. Ze spraken in tongen. Dit verschijnsel verspreidde zich. De bekende opwekkingen in Azusa Street in Los Angeles, aan het begin van de eeuw, worden gewoonlijk beschouwd als het begin van de pinksterbeweging.

Samen met deze uitstorting van de kracht van de Geest, die gepaard ging met de gave van tongen, ontstond er opnieuw belangstelling en nieuwsgierigheid naar de gaven in het algemeen. De gave van tongen is een van de gaven die in dit hoofdstuk worden genoemd. Toen mensen opnieuw naar dit hoofdstuk begonnen te kijken om enig inzicht te krijgen in de gaven van de Geest, probeerden ze vast te stellen wat in dit hoofdstuk wordt bedoeld met de gave van profetie, de gaven van genezingen en wonderen, het woord van wijsheid, het woord van kennis en het onderscheiden van geesten. Die worden allemaal in hoofdstuk 12 van 1 Korinthe genoemd als gaven van de Heilige Geest.

Zoals ik al zei, had de gemeente als geheel vóór deze uitstorting rond de eeuwwisseling weinig van deze gaven gekend. Veel christenen stonden kritisch tegenover de beweging, omdat ze zulke verschijnselen niet kenden in hun eigen kerkelijke groeperingen. In sommige gevallen waren ze eerder bereid kritiek te leveren dan hetzelfde te zoeken. Degenen die kritisch waren, begonnen te zeggen: „De gaven van de Heilige Geest zijn niet voor deze tijd. Ze waren voor het apostolische tijdperk. Ze waren nodig toen de gemeente voor het eerst werd gevestigd, maar nu is de kerk een wereldwijd verschijnsel. Ze heeft in de meeste delen van de wereld in zekere mate krachtig wortel geschoten. Deze gaven zijn niet langer nodig. Het enige wat we nu nodig hebben, is de prediking van het Evangelie.”

Er werd ook geleerd dat we, sinds de Schriften voltooid waren, geen openbaringsgaven zoals profetie en dergelijke meer nodig hadden, zoals men die in de eerste eeuw nodig had, voordat het Nieuwe Testament voltooid was. Ze waren van mening dat de voltooiing van het Nieuwe Testament ons alles had gegeven wat nodig is voor het leven

en de godsvrucht. Daarom zouden we geen verdere bijzondere openbaringen van God nodig hebben, hetzij door een woord van wijsheid, een woord van kennis, het onderscheiden van geesten, profetie, tongen of de vertolking van tongen. Dit was de tegenreactie die de pinkstergelovigen begonnen te ondervinden van mensen in de christenheid die de geestelijke werkelijkheden die zij ervoeren niet aanvaardden.

Omdat deze spanning bestond tussen degenen die de geldigheid van de gaven voor deze tijd wel bevestigden en degenen die dat niet deden, hebben pinkstergelovigen vaak in deze hoofdstukken steun gezocht. Hier vinden we bewijs dat al deze gaven in de vroege gemeente voorkwamen. Waarom dan niet hier? Als God in de eerste eeuw nut zag in de gaven, en als er geen uitspraak in de Schrift staat waarin Hij zegt dat Hij ze zou afschaffen, waarom zouden we in dit hoofdstuk dan geen bevestiging van deze gaven zien en een beschrijving van wat in de vroege gemeente de norm was? Als dat in onze gemeente ontbreekt, zouden we dit bijna kunnen zien als een pleidooi voor de gaven van de Heilige Geest.

5

Iedereen aan het woord in de samenkomst

Waarschijnlijk vanwege de sfeer van controversen waarin de pinksterbeweging ontstond en de charismatische beweging zich heeft verspreid, wenden degenen die voorstander zijn van de gaven van de Geest zich vaak tot deze hoofdstukken alsof die bewijzen dat Paulus de gaven van de Heilige Geest bepleitte. In het bijzonder wenden mensen zich vaak tot 1 Korinthe 14:26, waar Paulus zegt:

Hoe is het dan, broeders? Telkens wanneer u samenkomt, heeft iedereen een psalm, of hij heeft een onderwijzing, of hij heeft een andere taal, of hij heeft een openbaring, of hij heeft een uitleg. Laat alles gebeuren tot opbouw.

1 KORINTHE 14:26

Bijna iedere charismatische leraar die ik heb gehoord — en ik heb er zeer veel gehoord — zegt bij het spreken over dit specifieke vers: „Zie je, Paulus bepleit dat wanneer christenen samenkomen, ieder van hen voorbereid moet zijn om een psalm, een

onderwijzing, een uiting in tongentaal, een openbaring of een vertolking te delen.”

Ik zie niet dat Paulus dat hier bepleit. Dat zag ik vroeger wel zo, omdat ik zelf ongeveer 25 jaar deel heb uitgemaakt van de charismatische beweging. Ik heb me in charismatische kringen bewogen. Vijfentwintig jaar geleden werd ik gedoopt in de Geest, sprak ik in tongen, enzovoort, en dat doe ik nog steeds. Maar laat ik het zo zeggen: toen ik 25 jaar geleden bij de charismatische beweging kwam, was ik een tiener. Ik was afhankelijk van mijn leraren om me te helpen begrijpen wat bedoeld werd met profetie, het woord van wijsheid, het onderscheiden van geesten en deze bespreking hier. Omdat ik zelf nog jong was en niet veel zelfstandig persoonlijk onderzoek had gedaan, was ik afhankelijk van charismatische literatuur, boeken en leraren om me te helpen deze dingen te begrijpen. Zo nam ik een hele charismatische orthodoxie over deze hoofdstukken in me op. Die heeft in de 25 jaar van Bijbelstudie die ik sindsdien heb verricht, enige verandering ondergaan. Geen verandering in de zin dat ik zover ben gekomen dat ik betwijfel of de gaven voor deze tijd zijn. Ik twijfel er niet aan dat de gaven voor deze tijd zijn. Het punt is eenvoudigweg dat charismatische christenen, bij gebrek aan een grote hoeveelheid Bijbelse informatie over dit onderwerp, hun ervaringen hebben willen systematiseren en omschrijven. Daarom hebben ze zich tot deze hoofdstukken moeten wenden en hebben ze soms geprobeerd betekenis te vinden in verzen die zeer duister zijn, om die vervolgens naar voren te brengen als verklaring voor de verschijnselen die charismatische christenen hebben ervaren.

6

Paulus begrenst het spreken in de gemeente

Soms zijn de interpretaties van sommige van deze onduidelijke verzen volgens mij niet erg goed geweest. Toen ik in de beweging terechtkwam, stond ik daar niet kritisch tegenover. Maar naarmate ik de Bijbel meer heb bestudeerd, heb ik het gevoel gekregen dat de charismatici in sommige gevallen de betekenis hebben gemist van enkele verzen die worden gebruikt. Een daarvan is 1 Korinthe 14:26. Ik zie niets in dat vers wat erop wijst dat Paulus de mentaliteit die hij beschrijft, ook bepleit. Hij beschrijft hoe het is, niet noodzakelijkerwijs hoe het zou moeten zijn. Ik zie hem hier geen geboden, aansporingen of bevelen geven. Ik zie hem beschrijven wat hun houding is. Hij zegt:

Hoe zit dat dan, broeders?

Zo gaat het er blijkbaar in Korinthe aan toe: telkens wanneer jullie samenkomen, heeft iedereen iets te zeggen. Iedereen wil zijn zegje doen. Iedereen wil het woord nemen, in elk geval gedurende een deel van de bijeenkomst.

Als we zouden zeggen dat Paulus daar niet tegen is, dan denk ik dat hij er heel waarschijnlijk wel tegen is. Want direct daarna zegt hij:

En als iemand in een andere taal spreekt, laat het dan door twee of hoogstens drie mensen gedaan worden, ieder op zijn beurt, en laat één het uitleggen.

1 KORINTHE 14:27

Als er bij de samenkomst van de gemeente meer dan, laten we zeggen, zes mensen aanwezig zijn, wat heel waarschijnlijk is, dan beperkt Paulus dus in feite het aantal mensen in de gemeente dat tijdens de bijeenkomst iets mag delen. Stel dat er vijftig mensen bij de bijeenkomst waren. Gaat iedereen dan opstaan om een openbaring, een onderwijzing, een psalm, een uiting in tongentaal of een uitlegging te geven? Dan wordt het een buitengewoon lange bijeenkomst. Niet dat ik tegen lange bijeenkomsten zou zijn, of dat Paulus daar noodzakelijkerwijs tegen zou zijn. Het lijkt mij alleen onwaarschijnlijk dat we Paulus' uitspraak in vers 26 zouden moeten opvatten als een pleidooi om iedereen tijdens de bijeenkomst iets te laten zeggen. Hij beperkt uitdrukkelijk het aantal sprekers, zelfs bij de belangrijkere gaven, de gaven die hij als de waardevolste bestempelt, zoals profetie. Ook dan zegt hij:

En laten twee of drie profeten spreken, en laten de anderen het beoordelen.

1 KORINTHE 14:29

7

Gaven reguleren en profetie laten beoordelen

Dus ik vermoed dat deze hoofdstukken enerzijds de charismatici helpen. Anderzijds denk ik dat de charismatici misschien de hoofdzaak van de bespreking missen. Ze helpen de charismatici doordat ze erop wijzen dat zulke gaven aan de gemeente zijn gegeven en, voor zover ik weet, nooit van de gemeente zijn weggenomen. Als we zulke gaven dus onder ons werkzaam zien, is dat goed. Het is goed, het is de norm en het stemt overeen met de verschijnselen in het Nieuwe Testament.

Maar het doel van de hoofdstukken is volgens mij niet om de gaven te bevestigen en het gebruik ervan aan te moedigen. De Korintheïers hadden zo'n aanmoediging niet nodig. Volgens mij waren ze uit zichzelf al heel enthousiast over het uitoefenen van de gaven. Alles wat ik in deze bespreking zie, vooral wanneer we bij hoofdstuk 14 komen — maar we hoeven niet eens zo ver te komen om het te zien — wijst erop dat Paulus hen een beetje probeert in te tomen. Hij probeert enkele beperkingen op te leggen aan hun verder ongeremde verlangen om iedereen aan de bijeenkomst te laten deelnemen door zijn gaven te laten zien. Door te laten zien hoeveel hun is geopenbaard of hoeveel ze te bieden hebben.

Paulus zegt inderdaad in hoofdstuk 14:

Jullie mogen allemaal om de beurt profeteren.

In vers 31:

Want u kunt allen, de één na de ander, profeteren, opdat allen leren en allen bemoedigd worden.

1 KORINTHE 14:31

Maar dat betekent blijkbaar niet allemaal tijdens één bijeenkomst, want in vers 29 zegt hij:

Laat twee of drie profeten spreken en laat de anderen daarna beoordelen wat er gezegd is.

Sommige mensen vatten de verzen 29 tot en met 31 zo op: eerst twee of drie, dan beoordelen wat die hebben gezegd, en dan nog twee of drie, en dan beoordelen wat die hebben gezegd, en nog eens twee of drie, en beoordelen wat die hebben gezegd. Misschien kun je het zo opvatten. Maar wanneer hij zegt:

Jullie kunnen allemaal om de beurt profeteren, denk ik niet dat hij bedoelt dat iedereen in de bijeenkomst zal profeteren, elke keer dat ze samenkomen. Volgens mij zegt hij dat niet alles tijdens één samenkunst hoeft te gebeuren.

8

Elkaar opbouwen als doel van de gemeente

Er zijn dingen die zouden opbouwen en dingen die niet bijzonder opbouwend zouden zijn. Het voornaamste doel van het samenkomen is om elkaar te stichten, ofwel elkaar op te bouwen. Net als toen Paulus in Handelingen — of in 1 Korinthe 8 tot en met 10 — sprak over het eten van vlees dat aan afgoden was geofferd. Waar ging het hem om? Bouw elkaar op. Hij begon die bespreking met de woorden:

En wat de afgodenoffers betreft: wij weten dat wij allen kennis bezitten. De kennis maakt opgeblazen, maar de liefde bouwt op.

1 KORINTHE 8:1

Het gaat er niet om alles te doen waarvan je voor jezelf kunt rechtvaardigen dat je het doet, maar om ernaar te streven je broeder op te bouwen, ernaar te streven andere mensen op te bouwen. En hij sluit zijn bespreking in 1 Korinthe 10 op een vergelijkbare manier af. In vers 23 zegt hij:

Alle dingen zijn mij geoorloofd, maar niet alle dingen zijn nuttig. Alle dingen zijn mij geoorloofd, maar niet alle dingen bouwen op.

1 KORINTHE 10:23

Paulus wil dat christenen zich in de manier waarop ze met elkaar leven, erop richten elkaar op te bouwen. Of het nu gaat om bijeenkomsten of om hun gewone eetgewoonten. Het woord 'stichten' betekent opbouwen.

In hoofdstuk 14 van 1 Korinthe is heel duidelijk dat dit zijn voornaamste zorg is als het om de gaven gaat. Hij zegt in hoofdstuk 14, vers 4:

Wie in een andere taal spreekt, bouwt zichzelf op, maar wie profeteert, bouwt de gemeente op.

1 KORINTHE 14:4

Deze bespreking van de gaven lijkt wat de voornaamste zorg betreft sterk op de bespreking van het eten van vlees dat aan afgoden is geofferd in hoofdstuk 8 tot en met 10. Iedereen in Korinthe heeft namelijk de neiging om zijn eigen gang te willen gaan, zijn eigen vrijheid te tonen, zijn eigen begaafdheid te etaleren, enzovoort. Maar waar het in het christendom uiteindelijk om draait, is eenvoudigweg elkaar liefhebben, oog hebben voor elkaar en elkaar proberen op te bouwen. Of het nu gaat om wat je besluit wel of niet te eten, of om de manier waarop je je gave gebruikt, de vraag zal zijn: heb je lief?

9

Liefde als maatstaf voor geestelijkheid

Midden in deze bespreking staat, zoals ik zojuist al aangaf, hoofdstuk 13, dat helemaal over liefde gaat. Het begint in de openingsverzen van hoofdstuk 13:

Al zou ik de talen van de mensen en van de engelen spreken, maar ik had de liefde niet, dan zou ik klinkend koper of een schallende cimbaal zijn geworden.

1 KORINTHE 13:1

Ik heb een geweldige gave van tongen.

En al zou ik de gave van de profetie hebben en alle geheimenissen weten en alle kennis bezitten, en al zou ik al het geloof hebben zodat ik bergen zou verzetten, maar ik had de liefde niet, dan was ik niets.

1 KORINTHE 13:2

Dit zijn allemaal gaven die in hoofdstuk 12 worden genoemd.

En al zou ik al mijn bezittingen uitdelen tot levensonderhoud van de armen, en al zou ik mijn lichaam overgeven om verbrand te worden, maar ik had de liefde niet, het baatte mij niets.

1 KORINTHE 13:3

Het is duidelijk dat Paulus hier probeert te zeggen dat gaven geweldig zijn, maar dat liefde het echte kenmerk van geestelijkheid is. Liefde is waar het God het meest om gaat. God heeft nooit geboden dat ik moet profeteren of in tongen moet spreken, al heeft Hij er misschien geen bezwaar tegen dat ik dat doe. Hij heeft me dat nooit geboden, maar Hij heeft me wel geboden lief te hebben. Wat bij God vooropstaat, en wat werkelijk het kenmerk is van geestelijke mannen en vrouwen, is hun liefde en hun voortdurende gerichtheid op het opbouwen van elkaar, op het versterken van elkaar.

Wanneer iemand helemaal met zichzelf bezig is, met zijn eigen individualiteit, zijn eigen bijzonderheid, zijn eigen begaafdheid, zijn eigen rechten of wat dan ook van hemzelf, dan noemen zulke mensen zichzelf misschien geestelijke mensen. En ik vermoed dat ze dat in Korinthe deden. De menselijke natuur is nu niet anders dan toen. In charismatische kringen en pinksterkringen, de kringen waarin ik me de afgelopen kwart eeuw voornamelijk heb bevonden, is het vrij normaal dat mensen begaafdheid beschouwen als een blijk van geestelijkheid. Als iemand kan profeteren, een woord van kennis heeft, zieken geneest of wat dan ook, dan wordt die persoon daarom als geestelijk beschouwd.

Je hoeft niet erg lang in de beweging te zitten om te ontdekken dat dat niet noodzakelijk zo is. Soms zijn mensen met de opmerkelijkste en spectaculairste gaven niet bijzonder geestelijk, gemeten naar de maatstaven die de Bijbel geeft als de echte maatstaf voor geestelijkheid, zoals heiligheid en liefde. Vaak blijken mensen met grote gaven niet erg heilig, niet erg liefdevol en niet erg eerlijk te zijn.

Daarom denk ik dat Paulus aan het begin van dit hoofdstuk eigenlijk zegt:

Wat nu de geestelijke gaven betreft, broeders, wil ik niet dat u onwetend bent.

1 KORINTHE 12:1

Geestelijke wat? Ik vermoed dat de bespreking eigenlijk over geestelijke mensen gaat. Wat maakt iemand tot een geestelijk mens? Natuurlijk gaat hij vervolgens over gaven spreken, maar volgens mij alleen omdat de Korintheërs, net als veel charismatische gelovigen, de neiging hadden iemand als een geestelijk mens te beschouwen omdat hij die en die gave had. Dus gaat hij vervolgens over de gaven spreken en probeert hij ze hun juiste plaats te geven. En in deze hele bespreking is die plaats onder de liefde. Liefde is het belangrijkste. Gaven hebben waarde.

10

Gaven en vrucht van de Geest horen samen

Ik ga me beslist niet aansluiten bij de niet-charismatische gelovigen die zeggen: 'Jullie mogen de gaven van de Geest hebben. Wij nemen de vrucht van de Geest, en dat is liefde.' Zo'n tweedeling voorstellen, waarbij je alleen het een of het ander kunt hebben, is gewoon dwaas. Als de Bijbel erover spreekt dat de Heilige Geest de gemeenschappelijke erfenis van ons allemaal is, en dat het kenmerk dat we Christus toebehoren, het zegel van God, is dat we de Heilige Geest hebben, waarom zouden we dan niet zowel de vruchten als de gaven van de Heilige Geest kunnen hebben?

Als we tussen die twee moesten kiezen, geloof ik natuurlijk wel dat de vrucht van de Geest, die Paulus in Galaten 5:22 en 23 opsomt, wezenlijker is voor het christelijke leven. Dat wil zeggen: de vrucht van de Geest is werkelijk wat de Heilige Geest het liefst in ons leven wil voortbrengen:

De vrucht van de Geest is echter: liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, zelfbeheersing. Daartegen richt de wet zich niet.

GALATEN 5:22-23

Dat soort dingen. Maar daarmee zeg ik volstrekt niet dat Hij ons niet ook gaven geeft en ons wil betrekken bij de gezalfde, geestelijke, bovennatuurlijke bediening die voortkomt uit begaafdheid op bijzondere manieren. Dus ik geloof beslist zowel in de gaven van de Geest als in de vrucht van de Geest. Maar als er één fundamentele boodschap van Paulus in alle drie deze hoofdstukken van deze bespreking doorklinkt, dan is het deze: de gaven van de Geest zijn waardeloos als ze niet worden beheerst door de vrucht van de Geest, en dat is liefde. Je kunt de gave van tongen hebben, wonderen, genezingen, wat je maar wilt, maar als je geen liefde hebt, is het niets. Het is niet alleen minder dan het zou moeten zijn; het is niets. Zonder liefde zijn de gaven nul.

Nu, liefde zonder gaven — ik zou zeggen: als iemand liefde heeft maar geen gaven, dan is die persoon daardoor armer. Liefde is geweldig, en gaven zijn ook geweldig. Als iemand liefdevol is maar geen gave heeft, dan kunnen we zeggen dat zo iemand niet niets voorstelt, want liefde is het belangrijkste. Maar die persoon is wel armer doordat hij geen gaven heeft. Als iemand daarentegen gaven heeft en geen liefde, dan heeft die persoon niets. Het is nul, zei Paulus in 1 Korinthe 13. Het stelt helemaal niets voor.

Zoals ik het begrijp, probeert hij hier niet te corrigeren dat de Korintheïers wat te terughoudend waren tegenover de gaven. Zoals de hedendaagse, laten we zeggen, niet-charismatische gemeente dat misschien is, die de gaven op afstand houdt, of nog verder weg. Daar zouden ze met geen stok aan willen komen. Paulus hoefde hun dus niet te schrijven om het gebruik van de gaven aan te moedigen. De Korintheïers waren daar al enthousiast genoeg over zonder dat Paulus hen nog een handje hielp. Wat hij probeerde te zeggen, is dit: gaven zijn prachtig, maar als ze niet door liefde worden geleid, zijn ze waardeloos. Volkomen waardeloos.

Waar het dus op neerkomt, is dat geestelijkheid niet zozeer aan gaven wordt afgemeten. Ze wordt aan liefde afgemeten. Het is eigenlijk niet zozeer een bespreking van alleen geestelijke gaven, maar van geestelijkheid in het algemeen. Wat is geestelijkheid? Wat is de maatstaf waaraan die wordt afgemeten? Ik denk dat, wanneer hij het eerste vers van hoofdstuk 12 begint met:

‘Wat geestelijke...’ Geestelijke wat? Volgens mij geestelijke mensen. Nu over wat geestelijkheid in een mens is. Wat is een geestelijk mens?

De gemeente in Korinthe had daar haar eigen veronderstellingen over. Gaven speelden kennelijk een bepaalde rol in hun beoordeling van iemands geestelijkheid. Maar er was ook nog die kwestie van gnosis, kennis, en wijsheid, en sophia. Ook die dingen maakten deel uit van de manier waarop de Grieken iemands geestelijkheid beoordeelden. Paulus vertelt ons dat het noch kennis, noch het hebben van gaven is. Het is liefde.

En wat de afgodenoffers betreft: wij weten dat wij allen kennis bezitten. De kennis maakt opgeblazen, maar de liefde bouwt op.

1 KORINTHE 8:1

Sommige soorten gaven bouwen doorgaans alleen degene op die ze gebruikt. Maar de beste en meest begerenswaardige gaven zijn de gaven die anderen opbouwen, omdat ze een uiting van liefde zijn. Liefde zet me ertoe aan niet zozeer mezelf op te bouwen, maar mijn broeder op te bouwen.

11

Van zwijgende afgoden naar een sprekende God

Laten we nu naar de passage gaan. Begin bij vers 1 van hoofdstuk 12:

Wat geestelijke dingen betreft, broeders, wil ik niet dat jullie onwetend zijn. Jullie weten dat jullie vroeger heidenen waren en je lieten meeslepen naar die stomme afgoden, hoe je ook geleid werd. Daarom zeg ik jullie dat niemand die door de Geest van God spreekt, zegt dat Jezus vervloekt is, en dat niemand kan zeggen dat Jezus de Heer is, behalve door de Heilige Geest. Er zijn verschillende gaven, maar het is

dezelfde Geest. Er zijn verschillende manieren om te dienen, maar het is dezelfde Heer. Er zijn verschillende werkingen, maar het is dezelfde God die alles in iedereen doet.

Paulus begint met hen eraan te herinneren dat ze vóór hun bekering afgodendienaars waren. Dat was vanzelfsprekend zo. Ze waren Grieken. Grieken, Romeinen — iedereen behalve Joden — waren afgodendienaars als ze geen christenen waren. Voordat Paulus naar Korinthe kwam om het Evangelie te verkondigen, had niemand vóór hem dat daar gedaan. Daarom waren ze allemaal heidenen. Ze waren allemaal afgodenaanbidders toen Paulus hen voor het eerst ontmoette, al veranderde dat natuurlijk met hun bekering.

Maar wat hij zegt, is dat er een duidelijk contrast is tussen de godsdienst zoals je die vroeger kende en de godsdienst waar je nu deel van uitmaakt. Namelijk dit: de afgoden die je aanbad, waren stom. Met dat woord probeert hij niet alleen maar beledigend te zijn. Hij bedoelt dat ze niet konden spreken. Hij bedoelt dat ze niet praatten. Ze leefden niet. Levende goden spreken.

Trouwens, de niet-charismatische christen vergeet dit soms. Die vindt dat God vroeger sprak. God sprak door de profeten. Hij sprak tot Mozes. Hij openbaarde Zich op allerlei manieren in Bijbelse tijden, ook in het Nieuwe Testament door Jezus en de apostelen enzovoort. De Heilige Geest sprak door mensen, er werden profetieën gegeven en er werden openbaringen gegeven. Maar toen de Bijbel eenmaal voltooid was, hadden we dat niet meer nodig. God verviel in stilzwijgen.

Hoewel God overal in de Bijbel laat zien dat Hij een sprekende God is, een levende God Die communiceert, is de vreemde veronderstelling de gemeente binnengeslopen dat God, toen Hij ons het hele Nieuwe Testament gaf, zomaar besloot dat Hij het spreken moe was, veronderstel ik. Hij had niets meer te zeggen en daarom heeft Hij sindsdien geen woord meer gesproken.

Er zijn niet-charismatische christenen die hierin verder gaan dan anderen. Het uiterste dat ik ooit heb gezien, is misschien wel bij de Jehovah's Getuigen. Die zijn natuurlijk helemaal geen christenen, maar zij houden zich ook met dit onderwerp bezig. Zij geloven natuurlijk ook dat de gaven er niet meer voor deze tijd zijn. Ze gaan zover dat ze zeggen dat God op geen enkele manier tot je spreekt. Ik heb zelfs hier in deze plaats een paar vrij extreme aanhangers van de bedelingenleer ontmoet. Eén

man, die een tijdlang een samenkomst bij hem thuis had en die ik eens bij mij thuis te gast heb gehad, besprak precies dit onderwerp met mij. Hij en zijn vrouw maakten heel duidelijk dat ze niets dan minachting hadden voor de gedachte dat een christen iets van God zou horen. Ze dreven de spot met mensen die zeiden: ‘Ik denk dat de Heere me dit heeft laten zien’, of: ‘De Heere heeft me dat verteld’, of: ‘De Heere heeft me geleid om dit te doen.’ Daar is in hun theologie geen ruimte voor. God doet dat niet meer, ook al is het in de verhalen van de Schrift de gewoonste zaak van de wereld dat mensen van God horen en openbaringen ontvangen. Hij is een God Die spreekt. Toch vinden zij dat Hij nu een rol heeft aangenomen die veel meer lijkt op die van de stomme afgoden die de heidenen vroeger aanbaden. Die praten niet, en ik neem aan dat God volgens deze mensen ook niet meer praat.

12

God spreekt door mensen en geestelijke gaven

Maar ik geloof dat het Gods aard is om te spreken en te communiceren. Ik denk dat Paulus hier wil zeggen dat de Korinthiërs, die vroeger goden aanbaden die niet spreken, hun denken moeten aanpassen. Ze zijn nu namelijk kinderen van een God Die tot hen zal spreken. Hij zal met de gemeente communiceren. Over het algemeen doet Hij dat niet met een hoorbare, bulderende stem uit de hemel, hoewel Hij dat bij zeldzame gelegenheden in het leven van Jezus en in het Oude Testament wel deed. Maar de meeste manieren waarop God in het verleden heeft gesproken, waren via profeten of mensen die in de een of andere vorm namens Hem spraken.

Het woord ‘profetie’ wordt verderop in dit hoofdstuk weliswaar genoemd als een van verschillende gaven, maar het is ook een woord met een veel bredere toepassing. Het gaat dan over mensen die woorden van God ontvangen. In zekere zin zou zelfs een

uiting in tongen als een profetie kunnen worden beschouwd. In deze bespreking niet zozeer, omdat Paulus tongen en profetie tegenover elkaar stelt. Maar op de Pinksterdag, toen de Geest op hen viel en ze allemaal in tongen spraken, zei Petrus:

Maar dit is wat gesproken is door de profeet Joël: En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, uw jongemannen zullen visioenen zien en uw ouderen zullen dromen dromen.

HANDELINGEN 2:16-17

We lezen niet dat er iemand profeteerde in de betekenis die wij aan dat woord geven wanneer we het onderscheiden van tongen. Ze spraken in tongen. Maar zelfs dat was iets waarin openbaring werd gegeven, een bovennatuurlijke gave om iets uit te spreken, en ik denk dat het onder de algemene noemer van profetie viel. Het woord 'profetie' wordt in de Bijbel op meer dan één manier gebruikt. In dit specifieke hoofdstuk en in hoofdstuk 14 wordt profetie volgens mij opgevat als een gave in engere zin, tegenover bepaalde andere gaven waardoor openbaring wordt gegeven.

Je zult zien dat in de lijst van gaven, die we in dit hoofdstuk nog niet hebben gelezen maar die over een paar verzen komt, de nadruk sterk ligt op gaven die te maken hebben met het spreken van God. Niet alle genoemde gaven gaan over God Die tot ons spreekt. Wonderen, genezingen enzovoort hebben misschien weinig of niets te maken met het spreken van God, hoewel wonderen en genezingen deel uitmaken van Gods openbaring van Zichzelf. Ze zijn als het ware Zijn lichaamstaal, als onderdeel van Zijn hele gesprek met de mens. Maar veel van de gaven gaan erover dat God iemand iets laat zien of iets spreekt: een woord van kennis, een woord van wijsheid, het onderscheiden van geesten, tongen, uitleg van tongen en profetie. Dat zijn zes van de negen gaven hier.

Zoals ik al zei, lijkt Paulus erop te wijzen dat God wel spreekt, in tegenstelling tot de goden van de heidenen die de Korintheïers vroeger aanbaden en die niet spreken. Wanneer Hij spreekt, gebeurt dat meestal niet rechtstreeks door een hoorbare stem,

maar vaak door mensen aan wie Hij gaven schenkt en aan wie Hij openbaart wat Hij te zeggen heeft. Zij zeggen het op verschillende manieren tegen de gemeente, door de uitoefening van verschillende gaven.

13

Geestelijke uitspraken toetsen aan Jezus

Een van de problemen met deze manier van communiceren is dat er bedrog mee mogelijk is. Iemand kan zeggen: ‘Zo zegt de Heere’, en vervolgens iets zeggen wat helemaal niet is wat de Heere zegt. Misschien heeft zo iemand helemaal geen echte openbaring van God. Eén mogelijkheid is dat zulke mensen denken van wel, en dat ze iets verzinnen waar ze zelf heel sterke gevoelens over hebben. Het is niet werkelijk iets van de Heere; ze denken alleen dat het dat is. Een andere mogelijkheid is regelrecht bedrog. Ze weten dat het niet van de Heere komt, maar ze hebben een bepaald doel en doen daarom alsof. Een andere mogelijkheid is dat ze een soort geestelijke namaak hebben: een echte bovennatuurlijke openbaring, maar niet van God.

Dat stelt de Korintheïers voor nieuwe uitdagingen. Toen ze stomme afgoden aanbaden die niets zeiden, hoefden ze zich daar niet zo druk over te maken. Je hoefde je nooit af te vragen of een uitspraak werkelijk van een van die goden kwam of niet. Die spreken nooit. De ware God spreekt echter wel, en daarom moet er een bepaalde maatstaf of werkwijze zijn om te weten hoe je kunt onderscheiden wanneer Hij het is en wanneer Hij het niet is.

Dat is het eerste wat Paulus aan de orde stelt. In vers 3:

Daarom maak ik u bekend dat niemand die door de Geest van God spreekt, zegt: Jezus is een vervloekte. Ook kan niemand zeggen: Jezus is Heere, dan door de Heilige Geest.

1 KORINTHE 12:3

Ik weet niet of er in Korinthe werkelijk iemand zei:

Jezus is vervloekt.

Misschien gebruikt Paulus hier sterke taal om iets duidelijk te maken. Niemand kan zeggen:

Jezus is de Heer, behalve door de Geest van God. Dit is niet letterlijk en absoluut waar. In gesprekken met mensen die door demonen bezeten waren, heb ik hen kunnen horen zeggen: 'Jezus is Heere', als je hun vraagt dat te belijden. Ze zeggen het spottend. Maar veel christenen die hopen te ontdekken of iemand een demon heeft of niet, zouden zeggen: 'Kun je zeggen: "Jezus is Heere"?' Soms kunnen ze dat, maar wat ze hebben is niet de Heilige Geest. Het is nog steeds demonisch. Toen de demonen zelf Jezus ontmoetten, noemden ze Hem geen Heere. Ze noemden Hem de Zoon van de Allerhoogste, de Zoon van de Gezegende. Wat ze over Hem beleden, was juist. Het probleem was natuurlijk dat Hij niet werkelijk hun Heere was in de zin dat ze zich vrijwillig aan Hem onderwierpen.

Paulus zegt in wezen dat wanneer de Heilige Geest spreekt, Hij Jezus beslist niet zal kleineren. Hij zal niet iets zeggen wat neerkomt op:

Jezus is vervloekt.

De Heilige Geest zal altijd bevestigen dat Jezus Heere is, altijd Jezus bevestigen, verheffen en verheerlijken. Misschien weet Paulus van iemand die door de kracht van een geest precies deze uitspraken doet: 'Jezus is vervloekt' of 'Jezus is Heere'.

Of misschien geeft hij alleen categorieën aan. Hoe dan ook, iemand die werkelijk door de Geest spreekt, zal geen dingen zeggen die Jezus kleineren of beledigen. Zo iemand zal dingen zeggen die Jezus verheffen, die Zijn heerschappij vaststellen en bevestigen. Dat is volgens mij in wezen de toets die hier wordt gegeven.

14

Ware profetie en de belijdenis van Christus

In 1 Johannes hoofdstuk 4, waar hij gelovigen waarschuwt om niet te bezwijken voor de misleiding van valse profeten, geeft hij een soortgelijke toets. In 1 Johannes 4, vanaf vers 1, staat:

Geliefden, geloof niet elke geest, maar beproef de geesten of zij uit God zijn; want er zijn veel valse profeten in de wereld uitgegaan. Hieraan leert u de Geest van God kennen: elke geest die belijdt dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, is uit God; en elke geest die niet belijdt dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, is niet uit God;

1 JOHANNES 4:1-3

De bewoording van deze belijdenis in 1 Johannes dient er in wezen toe te laten zien dat iemand die een aanhanger is van het docetisme, een vorm van gnosticisme, niet door de Geest van God kan spreken. Het docetisme leerde dat Jezus nooit in het vlees was gekomen. Hij was een etherisch, geestachtig wezen dat nooit een lichamelijke substantie had gehad. Het was een van de twee stromingen van het gnosticisme: het cerinthianisme en het docetisme. Maar Johannes lijkt te zeggen dat iedere aanhanger van het docetisme die beweert door de Geest te spreken, niet door de Geest spreekt als hij ontkent dat Jezus in het vlees is gekomen.

Nu denk ik inderdaad dat mensen die door demonen bezeten zijn en mensen die de Geest niet hebben, de woorden kunnen uitspreken: 'Jezus Christus is in het vlees gekomen.' Ik zou waarschijnlijk iedere ongelovige die hier in het blok woont kunnen vragen: 'Denk je dat Jezus Christus in het vlees is gekomen?' Als dat betekent: 'Is Hij in een fysiek lichaam gekomen?', zouden ze waarschijnlijk 'ja' zeggen. Ze geloven dat Hij een historische persoon was. Maar wat Johannes in deze context aangeeft, is dat een juist leerstellig begrip van Jezus onlosmakelijk verbonden is met ware profetie. Die zal theologisch niet onjuist zijn. Die zal geen onjuiste christologie bevatten. Ware profetie van de Heilige Geest zal ware en goede dingen over Jezus zeggen. Iedere geest die

dingen over Jezus zegt die niet waar of niet goed zijn, is beslist niet de Geest van God. Johannes zegt dat we zo de geesten kunnen toetsen: welke rol heeft Jezus precies in de uiting? Wordt Jezus verheerlijkt, of wordt Jezus gekleineerd?

15

Eén God geeft gaven tot nut van allen

De verzen 4 tot en met 6, die we hebben gelezen, zijn mogelijk min of meer drie uitspraken die hetzelfde betekenen. Het is bijna onmogelijk, als het al mogelijk is, om onderscheid te maken tussen wat Paulus in deze drie verzen bedoelt met gaven, bedieningen en werkingen. Ze overlappen elkaar duidelijk in zekere zin, en in Paulus' gedachten betekenen ze misschien zelfs hetzelfde. Wel schrijft hij deze dingen in elk geval telkens toe aan een andere Persoon van de Godheid. Er is verscheidenheid van gaven, maar dezelfde Geest; verscheidenheid van bedieningen, maar dezelfde Heere, waarmee Jezus wordt bedoeld; en verscheidenheid van werkingen, maar dezelfde God.

God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest worden hier genoemd.

Als we proberen te zeggen: 'Goed, de gaven hebben dus betrekking op de Geest, maar de bedieningen hebben betrekking op de Heere en de werkingen op God', zullen we waarschijnlijk proberen kunstmatige en onbetrouwbare onderscheidingen tussen deze dingen te maken. In het Grieks worden de woorden vaak enigszins door elkaar gebruikt. Dus om de verzen 4 tot en met 6 samen te vatten: Paulus zegt in wezen dat de gaven en werkingen en bedieningen van God allemaal van dezelfde God komen: de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Dezelfde drie-enige God werkt door al deze verschillende bedieningen, voor zover we het over echte bedieningen hebben.

Vers 7 zegt:

Maar aan ieder wordt de manifestatie van de Geest gegeven.

1 KORINTHE 12:7

Manifestatie betekent openbaring of onthulling. Hij verwijst hier naar gaven van de Heilige Geest, maar hij noemt ze manifestaties van de Geest, wanneer de Geest Zijn aanwezigheid openbaart door een bovennatuurlijke gave.

Aan ieder echter wordt de openbaring van de Geest gegeven tot wat nuttig is voor de ander.

1 KORINTHE 12:7

Hij gaat nog wat verder uitwerken hoe de gaven tot nut van allen zijn, en niet alleen voor degene die een gave heeft ontvangen. Het doel van de gaven is niet alleen om jou geestelijk rijker te maken, maar dat jij anderen rijker maakt, dat het hele lichaam er baat bij heeft. En dat is natuurlijk zijn centrale stelling in deze hoofdstukken. Nu geeft hij ons iets wat op een lijst van gaven lijkt:

Want aan de één wordt door de Geest een woord van wijsheid gegeven en aan de ander een woord van kennis, door dezelfde Geest; en aan een ander geloof, door dezelfde Geest, en aan een ander genadegaven van genezingen, door dezelfde Geest; en aan een ander werkingen van krachten, en aan een ander profetie, en aan een ander het onderscheiden van geesten, en aan een ander allerlei talen, en aan een ander uitleg van talen. Al deze dingen echter werkt één en dezelfde Geest, Die aan ieder afzonderlijk uitdeelt zoals Hij wil.

1 KORINTHE 12:8-11

We zouden de rest van onze tijd aan deze paar verzen kunnen besteden. We zouden ze gewoon kunnen doorlopen en omschrijven wat elk van deze gaven is. En we zouden enkele correcties kunnen aanbrengen op wat waarschijnlijk misverstanden zijn die in de gebruikelijke leringen over dit onderwerp zijn geslopen, zelfs onder charismatici. Ik wil daar niet de rest van onze tijd aan besteden, maar ik wil er wel iets over zeggen.

16

Blijvende gaven of wisselende uitingen

Allereerst zijn er in het algemeen twee manieren om naar deze lijst te kijken. De ene is dat bepaalde personen elk van deze gaven hebben. Er is iemand van wie de gave het woord van kennis is. Wanneer die persoon naar de samenkomst komt, kun je erop rekenen: als die iets zegt, zal die waarschijnlijk een woord van kennis geven, want dat is zijn gave. Die persoon heeft geen andere gave. Dat is zijn gave.

Een ander, een heel andere persoon, heeft een woord van wijsheid, en deze gave is blijvend in die persoon aanwezig. Als je een woord van wijsheid nodig hebt, is dat degene naar wie je toe moet gaan of op wie je je moet richten. Zo zijn ook gaven van genezingen en wonderen en profetie enzovoort blijvend verbonden aan bepaalde personen. Doordat ze tot behoud zijn gekomen en in de Geest zijn gedoopt, zijn er bepaalde mensen die een profetische gave hebben, of een gave om in tongen te spreken, of om te genezen, of iets dergelijks. Daarom hebben ze deze gave en geen andere. Of misschien moeten we het niet zo uitsluitend formuleren, want er zijn duidelijk mensen die meer dan één gave hebben. Maar Paulus zou in wezen zeggen dat je in de gemeente waarschijnlijk niet alle gaven in één persoon werkzaam zult vinden.

Een andere manier om ernaar te kijken, die ik weleens heb horen verwoorden, is dat hij het niet heeft over gaven die blijvend in bepaalde personen aanwezig zijn. Hij bedoelt dan dat tijdens een bepaalde samenkomst de één een profetie kan geven, een ander een woord van wijsheid, weer een ander een woord van kennis, en weer een ander de geest kan onderscheiden, enzovoort. Maar tijdens een andere samenkomst zouden die dingen door andere mensen kunnen worden gegeven. Degene die tijdens de vorige samenkomst profeteerde, zegt tijdens deze samenkomst misschien niets, of geeft misschien een woord van wijsheid. Degene die tijdens de vorige samenkomst een tong vertolkte, zegt tijdens deze samenkomst misschien niets, of vertolkt misschien nooit meer een tong. Maar tijdens een toekomstige samenkomst verricht die persoon misschien een wonder of geeft een woord van kennis, of iets dergelijks.

Als dat de juiste uitleg zou zijn, zou Paulus het gewoon over een bepaalde samenkomst hebben, en niet zozeer over gaven die blijvend in iedere persoon aanwezig zijn. Tijdens een bepaalde samenkomst zou de één een woord van wijsheid kunnen krijgen. Een

ander zou een woord van kennis kunnen krijgen. Al deze dingen zouden tijdens een bepaalde bijeenkomst kunnen gebeuren, en ze zouden niet allemaal door één persoon gebeuren. Ze zouden gebeuren doordat God door allerlei verschillende mensen werkt.

Welke van deze opvattingen is juist? Ik weet niet of we met zekerheid kunnen zeggen welke dat is. Het is duidelijk dat de opvatting die we kiezen invloed heeft op hoe we naar onze eigen gaven kijken. Veel mensen hebben me verteld dat ze een gave van onderscheiding hebben. Een flink aantal van die mensen heeft volgens mij eigenlijk alleen maar een gave van achterdocht. En ik ben nooit erg onder de indruk geweest van de werkelijke geestelijkheid van mensen die opscheppen over hun gave van onderscheiding. Maar wat ze bedoelen, is dat er blijvend een gave van onderscheiding in hen aanwezig is. En als je iets onderscheiden wilt hebben, moet je een beroep op hen doen, want ze hebben daar een wat beter gevoel voor dan andere mensen, omdat ze die gave hebben gekregen.

Dit idee zouden mensen kunnen ontleen aan de eerste mogelijkheid: dat één persoon een gave van profetie heeft. Telkens wanneer je een profetie nodig hebt, kun je die persoon opbellen, en dan zal die er waarschijnlijk wel één voor je ontvangen, omdat die deze gave heeft. Dat is een mogelijke betekenis.

Als daarentegen die andere betekenis juist zou zijn, zou dat betekenen dat ik niet één bepaalde gave heb, maar dat ik de Heilige Geest heb, Die elk van deze dingen kan doen. Bij welke gelegenheid dan ook kan de Heilige Geest, wanneer dat nodig is, op elk van deze manieren werkzaam zijn door mij of door ieder ander afzonderlijk. Of op een aantal andere manieren die niet in deze lijst staan.

17

Vaste bedieningen en meerdere gaven per mens

Dat maakt uiteraard een heel groot verschil voor hoe ik mijn eigen bruikbaarheid zie, mijn eigen taakomschrijving, mijn eigen begaafdheid, enzovoort. Ik weet niet wat de juiste manier is om dit te begrijpen, maar ik wil wel het volgende zeggen, mogelijk ten gunste van de eerste van die twee interpretaties. Namelijk dat bepaalde personen gaven hebben die blijvend in hen aanwezig zijn, waarbij het bij dezelfde persoon altijd

om dezelfde gave gaat. Verderop in hetzelfde hoofdstuk vind je een lijst met gaven, in de verzen 28 tot en met 30. Eigenlijk een paar verschillende lijsten. Je kunt het ook op een andere manier bekijken. Hij zegt:

God nu heeft sommigen in de gemeente een plaats gegeven: ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, vervolgens krachten, daarna genadegaven van genezingen, vormen van hulpverlening, bestuurlijke gaven, allerlei talen.

1 KORINTHE 12:28

Dit is hoofdstuk twaalf, vers achtentwintig.

Zijn zij soms allen apostelen? Zijn zij soms allen profeten? Zijn zij soms allen leraars? Zijn zij soms allen krachten? Hebben zij soms allen genadegaven van genezingen? Spreken zij soms allen in talen? Zijn zij soms allen uitleggers?

1 KORINTHE 12:29-30

De suggestie is dat het antwoord op al die vragen nee is.

Eén ding waarop ik wil wijzen, is dat de uitdrukkingen ‘apostelen’, ‘profeten’, ‘leraars’, ‘mensen die wonderen verrichten’, enzovoort, suggereren dat er personen zijn in wie deze gaven aanwezig zijn. Sommigen zijn profeten. Het is mogelijk dat de gave van profetie werkt door iemand die niet als profeet wordt beschouwd, want Paulus zegt in 1 Korinthe 14:

Want u kunt allen, de één na de ander, profeteren, opdat allen leren en allen bemoedigd worden.

1 KORINTHE 14:31

maar hij suggereert dat niet allen profeten zijn. Het is mogelijk dat iemand in tongen spreekt terwijl dat niet zijn voornaamste en blijvende gave is. Maar het lijkt er wel op dat sommige mensen wonderen verrichten. Sommige mensen zijn profeten. Sommige

mensen zijn leraars. In iedere persoon is een bepaalde gave min of meer blijvend aanwezig, hoewel het mogelijk is dat iemands begaafdheid of bruikbaarheid in de loop van zijn leven zelfs verandert.

We hebben bijvoorbeeld in Handelingen 13:1 de uitspraak dat er vijf mannen in de gemeente van Antiochië waren die profeten en leraars werden genoemd. We weten niet of sommigen van hen profeten waren en anderen leraars. Er staat alleen dat er bepaalde profeten en leraars in de gemeente waren, en dan volgt een lijst met vijf namen, waaronder die van Paulus en Barnabas. Voordat dat hoofdstuk afgelopen is, worden Paulus en Barnabas ook apostelen genoemd. Hier hebben we dus apostelen die waarschijnlijk ook hoorden bij degenen die profeten en leraars waren.

Paulus zegt:

Hij gaf eerst apostelen, daarna profeten en vervolgens leraren, alsof dat verschillende gaven zijn. Maar het is heel duidelijk dat er meer dan één in een persoon aanwezig kan zijn. En iemand die in zijn vroege christelijke leven voornamelijk de gave van profetie uitoefende, zou later mogelijk als apostel kunnen functioneren. In ieder geval zien we bij Paulus dat hij zich voor het gezag van wat hij zegt het vaakst beroept op zijn apostelschap, en niet op zijn profetische gave. Dit zijn zomaar een paar mogelijkheden. Maar laten we proberen vast te stellen wat met deze dingen wordt bedoeld.

18

De gavenlijsten zijn niet volledig

In 1 Korinthe 12:8 tot en met 10 worden negen gaven van de Geest opgesomd. Het is al te eenvoudig om daaruit af te leiden dat er dus negen gaven van de Geest zijn, en maar negen. In Romeinen hoofdstuk 12 worden zeven gaven van de Geest opgesomd. We zullen daar kort naar kijken, niet om Romeinen uit te leggen, maar om een algemeen beeld te krijgen van wat Paulus over gaven zegt. Dat doen we door twee verschillende brieven te vergelijken waarin hij over dit onderwerp sprak.

In Romeinen 12:6 tot en met 8 zegt hij:

En nu hebben wij genadegaven, onderscheiden naar de genade die ons is gegeven: hetzij profetie, naar de mate van het geloof; hetzij dienstbetoon, in het dienen; hetzij wie onderwijst, in het onderwijzen; hetzij wie bemoedigt, in het bemoedigen; wie uitdeelt, in oprechtheid; wie leiding geeft, met inzet; wie zich over anderen ontfermt, met blijmoedigheid.

ROMEINEN 12:6-8

Bediening betekent dienstbetoon.

Bij het geven gebruikt de Engelse vertaling die ik aanhaal de woorden 'with liberality': met vrijgevigheid. De hierboven aangehaalde Nederlandse vertaling heeft hier 'in oprechtheid'.

Je zult merken dat deze lijst zeven gaven bevat: profetie, bediening, onderwijs, vermaning, geven, leidinggeven en barmhartigheid bewijzen. Van die zeven komt er maar één voor in 1 Korinthe 12, namelijk profetie. Verder is er geen overlap tussen de lijst in 1 Korinthe 12 en de lijst in Romeinen 12. Alleen profetie staat op beide lijsten, en verder niets. Dit betekent dat we, als we ze zouden willen samenvoegen, de lijst mogelijk zouden kunnen uitbreiden tot in totaal vijftien gaven. Maar zelfs dan zou de lijst nog niet volledig zijn.

Ik denk dat we moeten begrijpen dat Paulus op elk van deze plaatsen een aantal voorbeelden geeft van wat hij bedoelt wanneer hij over gaven spreekt. Hij geeft geen volledige lijst. Hoe dan ook, er zijn misschien wel ontelbaar veel verschillende gaven. Het woord charismata, 'gaven', of charisma in het enkelvoud, wordt voor allerlei verschillende dingen gebruikt. Bij al die dingen gaat het kennelijk om iets wat een gave van Gods genade is.

Negen ervan worden genoemd in de eerste lijst in 1 Korinthe 12. Enkele andere staan in de tweede lijst in 1 Korinthe 12, die we zojuist hebben gelezen: apostelen, profeten, leraars, hulpbetoon en bestuur. De lijst in 1 Korinthe 12:28 overlapt met de lijst eerder in hetzelfde hoofdstuk, maar gaat verder. In 1 Korinthe 12:28 voegt hij onderwijs toe. Dat staat wel in de lijst in Romeinen, maar niet in de eerdere lijst in 1 Korinthe. Hij

voegt hulpbetoon toe, wat waarschijnlijk is wat Paulus in Romeinen 12 met bediening bedoelt: de gave van dienstbetoon. De gave van bestuur in vers 28 is waarschijnlijk dezelfde gave die hij in Romeinen 12 de gave van leidinggeven noemt.

We krijgen verschillende combinaties van gaven, telkens wanneer Paulus ze opsomt. Maar ik denk dat we moeten opperen dat het allemaal gaven zijn, in wezen verschillende uitingen van de Geest.

19

De indeling in motivatie- en bedieningsgaven

Er zijn mensen die onderwijzen — en dat is tegenwoordig heel populair — dat de gaven in 1 Korinthe 12 bedieningsgaven zijn, terwijl de gaven in Romeinen 12 volgens hen motivatiegaven zijn. Misschien heb je dat onderscheid al eens horen maken: motivatiegaven tegenover bedieningsgaven. Soms delen ze, om vast te stellen wat jouw motivatiegave is, tests uit waarmee je je gaven kunt beoordelen. Die vul je in, en het lijkt een beetje op persoonlijkheidsbeoordelingen of persoonlijkheidstests. Ze zeggen dat iemand die een gave van geven heeft — dat is zijn motivatie — deze kenmerken zal hebben. Iemand wiens gave op het gebied van onderwijs ligt, zal andere kenmerken hebben, en iemand wiens gave profetie is, zal weer andere hebben, enzovoort. Ze beschouwen Romeinen 12 en de gaven van barmhartigheid, geven en hulpverlening die daarin staan niet zozeer als bovennatuurlijke uitingen van de Geest, maar bijna als een blijvende aanleg of onderliggende motivatie die door mensen heen werkt.

Dit is volgens mij wat Bill Gothard leert, en volgens mij leren sommige charismatici het ook. Hij is niet charismatisch, maar sommigen zouden zeggen dat de gaven in Romeinen 12 motivatiegaven zijn, terwijl we in 1 Korinthe 12 iets heel anders hebben. Dat denk ik niet. Om te beginnen komt de uitdrukking ‘motivatiegaven’ niet in de Schrift voor. Het is kunstmatig om daar deze bijvoeglijke naamwoorden aan toe te voegen. Op beide plaatsen wordt over gaven gesproken met dezelfde term, charisma of charismata. Beide gedeelten gebruiken hetzelfde woord, en profetie staat op beide lijsten. Beweren dat de gave van profetie in Romeinen 12 niet hetzelfde is als de gave van profetie in 1 Korinthe 12, is een buitensporige bewering doen zonder enige schriftuurlijke, exegetische reden om dat te zeggen.

Het lijkt mij dat Paulus, als hij daartoe was aangespoord, misschien wel twintig of meer gaven had kunnen opsommen die hij in gedachten had. Hij spreekt in 1 Korinthe 7:7 zelfs over ongehuwd zijn als een gave en over het huwelijk als een gave. Ook daar wordt het woord charisma gebruikt: een genadegave. Gods genade komt tot uiting doordat Hij ons allerlei prachtige dingen geeft. Maar welke gaven het ook zijn, ze zijn bedoeld om daarmee het lichaam van Christus op te bouwen en elkaar te dienen.

20

Het woord van wijsheid bij Salomo en Jezus

Wat betekenen deze specifieke gaven die in 1 Korinthe 12 worden genoemd? Toen ik vijftientwintig jaar geleden voor het eerst in de charismatische beweging terechtkwam, las ik charismatische boeken. Zo maakte ik me vrij gangbare, of naar charismatische maatstaven orthodoxe, ideeën eigen over wat met deze dingen wordt bedoeld.

Een woord van wijsheid was, zoals ik het begreep, een bovennatuurlijk geïnspireerde openbaring van wat je moest doen in een situatie die om wijsheid vroeg. Het zou zo iets kunnen zijn als wat Salomo had toen de twee prostituees om dezelfde baby vochten. Daar was echt meer voor nodig dan alleen menselijke vindingrijkheid. Er was goddelijke wijsheid nodig om te weten wat je moest doen, en Salomo kwam hiermee:

Laten we de baby in tweeën snijden, wat hij uiteraard niet van plan was te doen. Maar het bracht de gedachten en bedoelingen in het hart van de twee vrouwen aan het licht en onthulde wie de echte moeder was. De Bijbel zegt over dat verhaal dat dit verhaal en andere soortgelijke verhalen er vanaf die tijd voor zorgden dat Salomo's wijsheid wijd en zijd bekend werd. Hij werd over de hele wereld beroemd om zijn wijsheid vanwege dit oordeel dat hij uitsprak, en dat was duidelijk een briljant oordeel.

Toen Jezus werd geconfronteerd met de vraag of er wel of geen belasting aan de keizer betaald moest worden, stond Hij voor een zeker dilemma. Als Hij ja zei, zou Hij de Joden van Zich vervreemden, want ze betaalden niet graag belasting aan de keizer. Als Hij nee zei, zou Hij Zichzelf tot een onruststoker maken in de ogen van de Romeinen,

die erop stonden dat de Joden belasting betaalden. En het zou Zijn vijanden iets geven waarvan ze Hem konden beschuldigen. In plaats daarvan kwam Hij onmiddellijk met wat sommigen een woord van wijsheid zouden noemen. Hij zei:

Huichelaars, waarom verzoekt u Mij? Toon Mij de belastingmunt. En zij brachten Hem een penning. En Hij zei tegen hen: Van wie is deze afbeelding en het opschrift? Zij zeiden tegen Hem: Van de keizer. Toen zei Hij tegen hen: Geef dan aan de keizer wat van de keizer is, en aan God wat van God is.

MATTHEÛS 22:19-21

Jezus was er briljant in om Zich met woorden uit schijnbaar uitzichtloze situaties te redden. Hij kwam eenvoudig met een briljant antwoord dat Zijn vijanden het zwijgen oplegde. Sommigen zouden zeggen dat hierin de gave van het woord van wijsheid in Jezus werkzaam was.

21

Het woord van kennis in charismatische kring

Het woord van kennis wordt in charismatische kringen als iets soortgelijks beschouwd. Het is een stukje informatie dat onmiddellijk, spontaan wordt geopenbaard. Het verschilt een beetje van wijsheid. Wijsheid is het toepassen van kennis. Wijsheid is weten wat je moet doen, wat de verstandige handelwijze zou zijn, terwijl kennis gewoon het kennen van feiten is. Kennis is eenvoudigweg over de informatie beschikken.

Over het algemeen gelooft men in de hele charismatische beweging dat het woord van kennis inhoudt dat je door een openbaring informatie over iemand ontvangt. Dat kan van alles zijn, van: 'Iemand aan deze kant van de zaal wordt op dit moment van kanker genezen' — echt vage dingen in een zaal vol miljoenen mensen — tot: 'Iemand hier achterin heeft al een tijd last van zijn knie. Ik denk dat God je wil laten weten dat Hij je knie gaat genezen.' In een zaal met tienduizend mensen zullen er aan beide kanten van de zaal beslist behoorlijk wat mensen zijn die last hebben van hun knieën. Soms is het zo vaag.

Op andere momenten zijn zulke uitspraken veel specifiek, zo is mij verteld. Een vriend van mij zat in een pinkstergemeente toen hij vele jaren geleden net tot geloof was gekomen. Hij zei dat de prediker zo'n gave van het woord van kennis had dat hij kon zeggen: 'Mevrouw daar, zeven rijen van achteren, je hebt groene ogen en zwart haar. Je man heet George. Hij werkt bij General Motors, je rijdt in die en die auto, en je inkomen is zoveel. God wil dat je dit over jezelf weet.' Hij geeft hun een woord. Nu is dat soort sensationele, zogenoemde woorden van kennis natuurlijk naar voren gekomen in heel wat grote charismatische bedieningen, vooral genezingsbedieningen. Dat soort woorden van kennis verbinden we in gedachten meestal met genezingscampagnes, omdat sommigen zeggen: 'God heeft me laten zien dat iemand hier van dit wordt genezen, en iemand daar van dat.' Natuurlijk is van sommige van de meer spectaculaire gevallen bewezen dat het bedrog was. Er was een man op televisie die dat soort informatie over mensen gaf. Het bleek dat zijn vrouw informatie over deze mensen doorgaf via een verborgen ontvangertje in zijn oor, en hij sprak die uit alsof hij die door openbaring ontving.

22

Bovennatuurlijke kennis als profetie

Nu wil ik beslist niet suggereren dat zulke inzichten niet werkelijk door openbaring komen. Dat gebeurt wel. Toen Petrus Ananias en Saffira ermee confronteerde dat ze tegen de Heilige Geest hadden gelogen, had niemand hem, voor zover we kunnen nagaan, over hun bedrog ingelicht. Maar de Heilige Geest liet hem dat zien. Hij wist dat ze iets hadden gedaan wat ze niet bekenden en wat niemand anders wist. Dat was, zouden we kunnen stellen, een woord van kennis zoals de charismatischen die term gewoonlijk opvatten.

Toen de vrouw bij de put tegen Jezus zei:

Ik heb geen man, zei Hij:

want vijf mannen hebt u gehad en die u nu hebt, is uw man niet; dat hebt u naar waarheid gezegd.

JOHANNES 4:18

Dat zou nog een voorbeeld zijn van wat gewoonlijk als een woord van kennis wordt beschouwd. Maar toen Jezus dat tegen de vrouw zei, zei ze:

De vrouw zei tegen Hem: Heere, ik zie dat U een profeet bent.

JOHANNES 4:19

Ik zou je willen voorleggen dat het verschijnsel dat ik heb beschreven, en dat charismatischen een woord van kennis noemen, misschien niet is wat Paulus met een woord van kennis bedoelt. Wanneer dat werkelijk gebeurt, is dat misschien eenvoudigweg profeteren. Zo noemt de vrouw bij de put het in elk geval.

Je hebt mensen zoals Elisa, wiens knecht Gehazi er in het geheim opuitging om een beloning te krijgen van Naäman de Syriër. Toen hij terugkwam, nadat hij de spullen had verstoppt, wist Elisa wat hij had gedaan. Hij zei:

Maar hij zei tegen hem: Ging mijn hart niet mee, toen die man zich vanaf zijn wagen omkeerde en je tegemoet ging? Was het tijd om dat zilver aan te nemen en gewaden aan te nemen, om olijfbomen en wijngaarden, schapen en runderen, dienaren en dienaressen te kunnen kopen?

2 KONINGEN 5:26

enzovoort. Wij noemen dat een woord van kennis, maar dat maakte eenvoudigweg deel uit van de profetische bediening van Elisa.

Het hele verschijnsel dat je dingen over mensen kunt weten, zoals Jezus over de vrouw bij de put wist, of zoals Petrus dat deed, zou voor zover wij weten onder de algemene noemer profetie kunnen vallen, in plaats van dat het is wat Paulus een woord van kennis noemt. Wat ik moet aangeven over de moeilijkheid om te begrijpen wat Paulus bedoelt met 'woord van wijsheid' en 'woord van kennis', is dat deze precieze uitdrukkingen nergens anders in de Schrift voorkomen. We vinden bijvoorbeeld nergens anders in de Schrift dat het verschijnsel dat ik heb beschreven een woord van kennis of een woord van wijsheid wordt genoemd. We zien de verschijnselen, maar ze krijgen daar niet die benaming. We weten niet of Paulus naar die verschijnselen verwijst wanneer hij het over een woord van wijsheid of een woord van kennis heeft.

Ik geloof in die verschijnselen. Ik geloof dat dat vandaag nog steeds gebeurt. Maar ik weet niet zeker of dat eenvoudigweg een functie van profetie is en Paulus een ander verschijnsel in gedachten had toen hij over een woord van wijsheid of een woord van kennis sprak.

23

Woorden die wijsheid en kennis overbrengen

Ik zou ook willen opperen dat de uitdrukkingen ‘woord van wijsheid’ en ‘woord van kennis’ vertaald kunnen worden als ‘uiting van wijsheid’ of ‘uiting van kennis’. Laat me je een paar parallelteksten laten zien die op een andere uitleg van die uitdrukkingen zouden kunnen wijzen. Ze zouden erop kunnen wijzen dat Paulus een andere functie in het leven van de gelovige of in het leven van de geloofsgemeenschap bedoelt wanneer hij het over een woord van wijsheid of een woord van kennis heeft.

Kijk eens naar Spreuken 19:27. Daar staat:

Houd maar op, mijn zoon, naar vermaning te luisteren, als je toch van de woorden van de kennis afdwaalt.

SPREUKEN 19:27

Hoe begrijpen we ‘woorden van kennis’ hier? Het zijn woorden die door kennis worden gekenmerkt: woorden die geen onwetende woorden zijn, maar woorden die van kennis getuigen. ‘Woorden van kennis’ is een hebraïsme dat eenvoudigweg woorden betekent die informatie geven, woorden die door kennis worden gekenmerkt. Het zijn geen onwetende woorden.

Kijk eens naar Spreuken 23:12:

Laat uw hart tot vermaning komen en uw oor tot woorden van kennis.

SPREUKEN 23:12

Met andere woorden, luister naar onderricht. Luister naar woorden die kennis bevatten, waaruit je kennis kunt opdoen. Kennis hoeft in dit geval niet noodzakelijk kennis door openbaring te zijn. Het kan eenvoudigweg kennis zijn van wat dan ook — kennis van Gods Woord of kennis van een of andere waarheid.

Een woord van kennis hoeft niet noodzakelijk iets te betekenen wat geopenbaard is. Het kan woorden betekenen die voortkomen uit iemand die een voorraad kennis in zich heeft. Wanneer zo iemand spreekt, spreekt hij met kennis van zaken. Woorden van wijsheid zouden heel goed dezelfde betekenis kunnen hebben: uitingen die wijsheid overbrengen. Dat zou kunnen zijn wat we gewoonlijk onder een woord van wijsheid verstaan, maar misschien ook niet. Misschien betekent het eenvoudigweg de woorden van wie dan ook, als het wijze woorden zijn.

Omdat je toch al bij Spreuken 23 bent: vers 9 zegt:

Spreek niet ten aanhoren van een dwaas, want hij zal het verstand in uw woorden verachten.

SPREUKEN 23:9

Dat suggereert misschien dat jouw woorden woorden van wijsheid waren. Woorden die wijsheid bevatten, zouden woorden van wijsheid zijn. Laten we ons even losmaken van de gebruikelijke charismatische omschrijving van een woord van wijsheid of een woord van kennis. Laten we, om die omschrijving te toetsen, gewoon naar de uitdrukking kijken:

Want aan de één wordt door de Geest een woord van wijsheid gegeven en aan de ander een woord van kennis, door dezelfde Geest; en aan een ander geloof, door dezelfde Geest, en aan een ander genadegaven van genezingen, door dezelfde Geest; en aan een ander werkingen van krachten, en aan een ander profetie, en aan een ander het onderscheiden van geesten, en aan een ander allerlei talen, en aan een ander uitleg van talen. Al deze dingen echter werkt één en dezelfde Geest, Die aan ieder afzonderlijk uitdeelt zoals Hij wil.

1 KORINTHE 12:8-11

Dat wil zeggen, een woord dat van kennis getuigt. Dan zou het kunnen dat deze gaven waar Paulus het over heeft, woorden van wijsheid en woorden van kennis, helemaal niet zozeer openbaringsgaven zijn.

Nogmaals, dit is alleen een kwestie van benaming. Ik betwijfel niet dat wat we gewoonlijk verstaan onder een woord van wijsheid of een woord van kennis, in de charismatische betekenis van die termen, bestaat. Al zouden die verschijnselen misschien meer bij de gave van profetie kunnen horen. Ik zeg alleen dat Paulus misschien iets anders op het oog heeft wanneer hij deze specifieke uitdrukkingen gebruikt. Misschien zegt hij dat wanneer mensen iets delen in de gemeentelijke samenkomst, er mensen zullen zijn van wie de woorden belangrijke kennis van God overbrengen. Hun woorden brengen wijsheid, inzicht, leiding enzovoort van God over. Dit is een werking van de Heilige Geest in de gemeente.

24

Onderwijs en openbaring als geestelijke gaven

Tot de dingen die hij opsomt in 1 Korinthe 14:26, dat we eerder hebben gelezen, behoren:

Hoe is het dan, broeders? Telkens wanneer u samenkomt, heeft iedereen een psalm, of hij heeft een onderwijzing, of hij heeft een andere taal, of hij heeft een openbaring, of hij heeft een uitleg. Laat alles gebeuren tot opbouw.

1 KORINTHE 14:26

Onderwijs en openbaring zijn twee verschillende dingen. Hopelijk bevat wat iemand zegt wanneer hij onderwijs geeft kennis, en misschien ook wijsheid. Al zou iemand die een aansporing geeft misschien wijsheid kunnen geven, meer raad aan de gemeente, terwijl onderwijs meer informatie zou overbrengen. Het is moeilijk te zeggen, maar let erop dat Paulus in 1 Korinthe 14:26 onderscheid maakt tussen degene die onderwijs geeft en degene die iets doorgeeft wat hij door openbaring heeft ontvangen.

De taak van een leraar is te herhalen wat hij weet, doorgaans door studie en doordat hij op de gewone manier heeft geleerd. Dat neemt echter niet weg dat er een zalving van God nodig is om het onderwijs geestelijke kracht te geven. Een profetie en een onderwijzing zijn verschillende dingen. Het zijn allebei manieren waarop God, naar wij hopen, tot ons zal spreken. Maar de leraar heeft onderzoek gedaan en hoopt op de zalving en de gaven van de Heilige Geest, zodat wat hij heeft geleerd met kracht overkomt wanneer hij spreekt. De profeet hoeft geen onderzoek te doen om te profeteren. Hij ontvangt het gewoon. De profetie komt tot hem. Het Woord van de Heere komt tot hem, en dat is een ander soort gave.

Het is interessant dat Paulus later in de passage, in hoofdstuk 12, de gave van onderwijs noemt in vers 28 en 29. Maar in deze eerdere lijst doet hij dat niet, tenzij een woord van kennis of een woord van wijsheid onder de algemene categorie onderwijs zou kunnen vallen. Dat is mogelijk. Het is niet zeker, maar het is mogelijk. Uitspraken die wijsheid bevatten, uitspraken die kennis bevatten en die deze aan de luisteraar overbrengen, zouden de functie van onderwijs kunnen vervullen. Het kan zijn dat Paulus niet doelt

op de meer bovennatuurlijke dingen die door openbaring komen en waarop wij deze benamingen vaak toepassen. Al zou hij die verschijnselen wel kennen onder een andere categorie of een andere naam.

Ik doe deze suggestie alleen omdat ik in de jaren dat ik bij de beweging betrokken ben, reden heb gehad om me af te vragen of we wel heel sterke exegetische gronden hebben voor de definities die we doorgaans zonder meer aanvaarden. Buiten vers 8 van 1 Korinthe 12 is er niet veel dat aangeeft wat met deze termen, woord van wijsheid en woord van kennis, wordt bedoeld. Tenzij het de meest voor de hand liggende betekenis is: woorden of uitspraken die wijsheid en kennis bevatten, met of zonder een bijzondere openbaring.

Dat voor sommige van deze gaven geen openbaring nodig is, maakt ze niet minder tot gaven. Want zelfs de gave van hulpbetoon en de gave van geven zijn gaven van de Heilige Geest. Maar wat heb je nodig om te kunnen geven? Je hebt geld nodig. Wat heb je nodig om te kunnen helpen? Je hebt een bepaalde vaardigheid nodig, je moet ergens van nut kunnen zijn of beschikbaar zijn. Hoe zijn dit dan geestelijke gaven? Het zijn gaven in die zin dat God je roept om de dingen die Hij je heeft gegeven te gebruiken en anderen daarmee te dienen tot hun opbouw, door geven, hulpbetoon, onderwijs of wat dan ook. In veel gevallen is er geen duidelijk bovennatuurlijk element, behalve misschien de zalving van de Heilige Geest, die het tot een opbouwende dienst aan het lichaam van Christus maakt.

Hoe dan ook, ik wil je de mogelijkheid voorhouden dat een woord van wijsheid en een woord van kennis, de eerste twee dingen op deze lijst, misschien niet zijn waar we soms meteen aan denken als we in charismatische kringen zijn onderwezen.

25

De gave van geloof en leven in vertrouwen

Hetzelfde geldt wanneer we bij vers 9 komen:

De een krijgt geloof door dezelfde Geest, de ander krijgt gaven van genezingen door dezelfde Geest.

Geloof verwijst hier niet naar geloof tot behoud, want Paulus heeft het duidelijk over een gave van geloof als iets wat sommige christenen hebben, in tegenstelling tot een andere gave die ze hebben. De gave van geloof is hier niet de gemeenschappelijke gave die alle christenen hebben, namelijk in Christus geloven tot behoud. Wat het dan wel betekent, is helemaal niet zeker. De meesten vatten het op als uitzonderlijk geloof, en daar zal ik niet tegen ingaan. Meer dan gewoon geloof, meer dan je kunt verklaren op grond van de geestelijke groei die iemand heeft doorgemaakt. Je hoort voortdurend te groeien in geloof. Geloof is iets wat je hebt vanaf het moment dat je wedergeboren bent, anders zou je niet wedergeboren zijn. Maar terwijl je met de Heere wandelt, groei je in geloof. Je groeit op deze gebieden. Toch zijn er momenten waarop een omstandigheid meer dan gewoon geloof vereist. Iemand die nog maar net christen is, kan genoeg geloof nodig hebben om een echte berg te verzetten. In dat geval is het geloof dat die persoon ontvangt meer een bijzondere zalving van de Heilige Geest, een bijzondere, door God gegeven gave die die persoon ontvangt. Het maakt niet eenvoudigweg deel uit van de groeiende vrucht van geloof in zijn leven.

Ik weet niet of Paulus dit bedoelt, maar we hebben geen andere verklarende woorden van Paulus die ons vertellen wat hij met een gave van geloof bedoelt. Het is ook mogelijk dat leven door geloof in een bijzondere zin, zoals George Müller, Rees Howells en Hudson Taylor dat deden, iets is wat niet iedereen kan of zou moeten doen. Niet iedereen is geroepen om dag in dag uit door geloof te leven op de rand van een ramp, zoals sommige mensen daartoe geroepen zijn. Wie dat wel doen, kunnen God met dat leven verheerlijken, maar je zou niet moeten zeggen dat iedereen zo moet leven. Misschien zijn sommigen daartoe geroepen. Misschien is dat een bijzondere gave. Dat betekent niet dat andere mensen niet voortdurend op God zouden moeten kunnen vertrouwen. Maar het kan betekenen dat sommige mensen de gave hebben om op een uitzonderlijke manier door geloof te leven en op God te vertrouwen op manieren waartoe andere mensen niet dagelijks geneigd zouden zijn of verplicht zouden worden. Ik weet het niet.

26

Het onderscheid tussen genezingen en wonderen

Maar nu komen we bij gaven van genezingen en, in vers 10, het verrichten van wonderen. Ik ben hierover een beetje van mening veranderd, of ik ben in elk geval bereid geweest om enkele opvattingen te overwegen die afwijken van wat ik vroeger dacht. Vroeger dacht ik dat gaven van genezingen en het verrichten van wonderen in dit opzicht op elkaar leken: iemand die een gave van genezing had, was iemand die andere mensen genas. Zo iemand verrichtte genezingen. Iemand die wonderen verrichtte, was iemand die andere wonderen deed dan genezingen.

Sommigen zouden vragen: 'Zijn genezingen dan geen wonderen?' Ik zou hebben gezegd: 'Een genezing is een herstel van de gezondheid. Dat zou eventueel langs natuurlijke weg kunnen gebeuren als er geen wonder was, maar een wonder zou het versnellen.' Iemand heeft griep of een bepaalde ziekte die in sommige gevallen vanzelf zou kunnen genezen. Het lichaam zou uiteindelijk zichzelf kunnen genezen, maar genezing versnelt dat eenvoudigweg en brengt onmiddellijk iets tot stand waar het lichaam anders zelf lange tijd over zou doen. Een wonder zou echter rechtstreeks tegen de natuur ingaan. Een wonder is per definitie iets wat in strijd is met de natuurwetten.

Een genezing, zou ik hebben gezegd, en dit is niet wat ik nu zeg, maar wat ik jarenlang zou hebben gezegd, verschilde van een wonder doordat een genezing iets is wat ook volgens de natuurwetten zou kunnen plaatsvinden, als er maar genoeg tijd was. Maar het gebeurt onmiddellijk door iemand met een gave, iemand die een gave van genezing heeft. Het verrichten van een wonder zou daarentegen iets zijn wat daadwerkelijk tegen de natuur ingaat. Het zou zoiets zijn als het herstellen van een verlamd ledemaat, de zon laten stilstaan aan de hemel of wateren laten wijken. Dat zouden wonderen zijn die de natuurwetten doorbreken. Zo zou ik het onderscheid tussen deze twee gaven hebben gezien: gaven van genezingen en het verrichten van wonderen.

27

Gaven van genezingen en innerlijke genezing

Ik overweeg hierover een ander idee. Ik kan niet beweren dat ik weet of ik er goed aan doe dat te overwegen, maar het is iets wat is voortgekomen uit mijn eigen studie van wat hier aan de hand is. Je zult zien dat vers 9 de enige plaats is waar het volgende staat: 'gaven'. Dat is meervoud. Je hebt de gave van profetie en verschillende gaven, maar hier staat 'gaven', in het meervoud. En 'van genezingen': ook 'genezingen' staat in het meervoud. Wat zijn gaven van genezingen?

Het komt vrij vaak voor dat charismatische leraren zeggen dat er twee verschillende soorten genezingen nodig zijn in het lichaam van Christus. Er zijn lichamelijke genezingen en geestelijke genezingen, misschien innerlijke genezing. Sommige mensen hebben een gave om andere mensen lichamelijk te genezen. Andere mensen hebben een gave om te dienen met iets wat meer psychotherapeutisch is, maar dan geestelijk. Dat zouden ze innerlijke genezing noemen. Daarom zouden ze zelfs steun voor het bestaan van innerlijke genezing, los van lichamelijke genezing, ontleenen aan het feit dat hier een meervoud staat: gaven van genezingen. Twee verschillende soorten gaven, twee verschillende soorten genezingen.

Misschien, maar in de Bijbel vinden we nooit een voorbeeld van deze innerlijke genezing. We vinden wel heel veel voorbeelden van lichamelijke genezingen, maar we vinden in de Bijbel nooit iemand die een gave gebruikt voor een wonderbaarlijke innerlijke genezing, of trouwens iemand die zo'n genezing ontvangt, van het soort dat gewoonlijk met die uitdrukking wordt bedoeld. Natuurlijk ervaart iedere christen een innerlijke genezing als we daarmee een reiniging, wedergeboorte enzovoort bedoelen. Maar iets als wat soms de genezing van herinneringen wordt genoemd, vinden we niet in de Schrift. Dat betekent niet dat God zoiets niet kan doen, maar er is beslist geen andere Schriftplaats die ons ertoe zou aanzetten om deze specifieke uitdrukking, 'gaven van genezingen', op te vatten als een gave van genezing van herinneringen of innerlijke genezing. Daar verwijst de Bijbel nergens naar, en we zien ook niet dat Paulus die uitoefent, of iemand anders die we uit de Bijbel kennen.

28

Genezing ontvangen als genadegave

Ik zou hiervoor een andere mogelijke betekenis willen voorstellen. Vergeleken met de charismatische orthodoxie is die waarschijnlijk ketters, maar mijn overtuiging hierover wordt steeds sterker: elke genezing is op zichzelf een gave, niet elk soort genezing. Daarom zijn er gaven van genezingen. We hebben het niet over iemand die een gave van genezing heeft en anderen genezing toedient. Iemand die genezen wordt, heeft een gave van God ontvangen. Als verschillende mensen genezen worden, worden er in de gemeente verschillende gaven van genezing ontvangen.

Dit is een heel andere manier om ernaar te kijken, en sommige mensen verzetten zich hevig tegen die gedachte, omdat het ontvangen van een genezing helemaal geen bekwaamheid is. Maar ik weet niet zeker of een gave een bekwaamheid moet zijn. Een gave van genezing, of welke andere gave ook, is gewoon een uiting van de genade van God. Een gave die God aan iemand heeft gegeven als een uiting van Zijn genade. Een genezing die op die manier wordt ontvangen, kan een gave van de genade van God zijn, afkomstig van God.

Kijk trouwens eens naar 2 Korinthe 1:10–11. Daar spreekt hij over zijn eigen ervaring dat hij uit tegenspoed werd verlost, en dat God dat deed. In 2 Korinthe 1:10 staat dat God:

Hij heeft ons uit zo'n groot doodsgevaar verlost, en Hij verlost ons nog. Op Hem hebben wij de hoop gevestigd dat Hij ons ook verder verlossen zal, terwijl u ons ook mede te hulp komt door het gebed, opdat door velen dankzegging voor ons gedaan wordt voor de genadegave die door velen tot ons is gekomen.

2 KORINTHE 1:10-11

Dit is het woord charisma.

Wat hij zegt, is dat we erop vertrouwen dat we steeds weer verlost worden uit de handen van onze vijanden die ons willen doden. We bevinden ons elke dag in levensbedreigende situaties. God heeft ons tot nu toe verlost. Hij verlost ons, en we

hopen dat Hij ons zal verlossen zolang jullie voor ons blijven bidden. Zo kan deze gave, waarmee hij de gave bedoelt van het verlost worden uit de handen van zijn vijanden, het resultaat zijn van de bijdrage van veel mensen. Niet alleen wij, maar ook jullie gebeden zullen ons helpen deze gave te ontvangen.

Hij zegt:

zodat veel mensen namens ons kunnen danken voor de gave die ons dankzij velen is geschonken. Dat wil zeggen, door de gebeden van velen. De gave hier, het charisma waarover hij spreekt, is bevrijding uit lichamelijke nood. In dit geval gaat het niet om ziekte, maar om een levensbedreigende omstandigheid: zijn verlossing uit een situatie waarin zijn leven zelf werd bedreigd, zoals hij zei in vers 9, dat we niet hebben gelezen. Hij zegt:

Ja, wij hadden voor ons eigen besef het doodvonnis zelf al ontvangen, opdat wij niet op onszelf zouden vertrouwen, maar op God, Die de doden opwekt.

2 KORINTHE 1:9

Vervolgens zegt hij dat God ons inderdaad heeft verlost. Waaruit? Uit deze levensbedreigende situaties. Hij zegt:

blijf voor ons bidden, zodat die gave van bevrijding die we ontvangen door de inzet van velen tot stand kan komen. Dat wil zeggen, door jullie die bidden.

Het wijst er op zijn minst op dat Paulus het woord charisma in 2 Korinthe hoofdstuk 1 gebruikt voor iets wat ontvangen wordt, en niet zozeer voor een bekwaamheid die wordt verleend. Paulus heeft het er niet over dat hij de gave van een bevrijdingsbediening ontvangt, de gave om anderen bevrijding te brengen. Hij heeft het over zijn eigen persoonlijke bevrijding als een gave die hij van God heeft ontvangen. In beginsel verschilt dat niet veel van zeggen dat, als God mij genas, die genezing ook een charisma was, een gave van Gods genade aan mij.

Laat me dit op verschillende manieren onderbouwen. Als we daarentegen zeggen dat de gave van genezing een gave is die sommige mensen bezitten om andere mensen te genezen, dan zou ik willen voorstellen dat die eigenlijk niet wezenlijk verschilt van de

gave om wonderen te verrichten. Het verrichten van wonderen is de volgende gave die hij in vers 10 noemt:

Want aan de één wordt door de Geest een woord van wijsheid gegeven en aan de ander een woord van kennis, door dezelfde Geest; en aan een ander geloof, door dezelfde Geest, en aan een ander genadegaven van genezingen, door dezelfde Geest; en aan een ander werkingen van krachten, en aan een ander profetie, en aan een ander het onderscheiden van geesten, en aan een ander allerlei talen, en aan een ander uitleg van talen. Al deze dingen echter werkt één en dezelfde Geest, Die aan ieder afzonderlijk uitdeelt zoals Hij wil.

1 KORINTHE 12:8-11

Hier gaat het duidelijk om iemand die daadwerkelijk wonderen verricht.

Wanneer de Bijbel dit woord ‘wonderen’ gebruikt, dat werken van kracht betekent, komt het van het Griekse woord *dunamis*. Dit zijn werken van kracht. Wanneer dit woord in de Schrift wordt gebruikt, verwijst het gewoonlijk naar dingen als genezingen en het uitdrijven van demonen. Met andere woorden, je kunt het woord ‘wonderen’ niet zo opvatten dat genezingen erbuiten vallen. Sterker nog, de weinigen dat het in de Schrift, in het Nieuwe Testament, wordt gebruikt, verwijst het bijna altijd naar genezingen of het uitdrijven van demonen, of allebei.

29

Genezingen en bevrijding als werken van kracht

Kijk bijvoorbeeld eens naar Handelingen hoofdstuk 8. Als je dat hebt opgezocht, houd je vinger daar dan bij. Laten we nog iets eerder kijken, naar Markus hoofdstuk 9. We zullen het eerst bij Jezus zien en er daarna in Handelingen naar kijken. Kijk naar Markus 9:38-39. Daar staat:

En Johannes antwoordde Hem: Meester, wij hebben iemand gezien die demonen uitdreef in Uw Naam, iemand die ons niet volgt; en wij hebben het hem verboden, omdat hij ons niet volgt. Maar Jezus zei: Verbied het hem niet, want er is niemand die een kracht doen zal in Mijn Naam en kort daarna kwaad van Mij zal kunnen spreken.

MARKUS 9:38-39

Het woord 'wonder' wordt hier gebruikt. Het komt maar zelden voor in het Nieuwe Testament, maar het is hetzelfde woord dat wordt gebruikt wanneer Paulus spreekt over het doen van wonderen als gave. Over welk wonder gaat het hier? In dit geval gaat het om het uitdrijven van demonen in Jezus' Naam. Dat is het doen van een wonder. Jezus Zelf is Degene Die daar die betekenis van het woord heeft bekrachtigd.

Als je naar Handelingen 8 kijkt, staat daar de bediening van Filippus in Samaria beschreven. In de verzen 6 en 7 wordt samengevat welk succes hij daar in zijn bediening had nadat hij hun Christus had gepredikt. Er staat in Handelingen 8:6:

En de menigten hielden zich eensgezind aan wat door Filippus gezegd werd, omdat zij luisterden en de tekenen zagen die hij deed.

HANDELINGEN 8:6

Hetzelfde woord in het Grieks.

[Redactionele toelichting: Gregg zegt hier dat hetzelfde Griekse woord wordt gebruikt. In Handelingen 8:6 staat echter *sēmeia* ('tekenen'), niet *dunamis* ('kracht'). Dit voorbeeld ondersteunt dus niet zijn argument over de betekenis van hetzelfde Griekse woord.]

Wat voor wonderen? Dat vertelt vers 7 ons:

Want bij velen die onreine geesten hadden, gingen die er onder luid schreeuwen uit; en veel verlamden en kreupelen werden genezen.

HANDELINGEN 8:7

Lichamelijke genezingen en het uitdrijven van demonen worden aangeduid als de wonderen die hij deed. Daar hoorden genezingen bij.

Kijk naar Handelingen 19. Hier hebben we Paulus in Efeze. In Handelingen 19:11 en 12 staat:

En God deed buitengewone krachten door de handen van Paulus, zo zelfs dat, als de zweetdoeken of de doeken die hij om zijn middel droeg, van zijn lichaam op de zieken gelegd werden, de ziekten van hen weken en de boze geesten uit hen weggingen.

HANDELINGEN 19:11-12

Hetzelfde woord.

Er zijn trouwens drie Griekse woorden in het Nieuwe Testament die met 'wonderen' worden vertaald. Maar dit woord, dat minder vaak voorkomt, wordt gebruikt in al deze passages die ik je laat zien. Handelingen 19:11 zegt:

God deed bijzondere wonderen door de handen van Paulus, zodat zelfs zakdoeken en schorten die hij op zijn lichaam had gedragen naar de zieken werden gebracht, waarna hun ziekten verdwenen en de kwade geesten uit hen weggingen.

Wat voor wonderen worden hier gedaan? Genezingen en het uitdrijven van demonen. In Samaria vonden door Filippus genezingen en het uitdrijven van demonen plaats. En natuurlijk zagen we in Markus 9 iemand die in Jezus' Naam demonen uitdreef. Jezus zei:

Maar Jezus zei: Verbied het hem niet, want er is niemand die een kracht doen zal in Mijn Naam en kort daarna kwaad van Mij zal kunnen spreken.

MARKUS 9:39

30

Elke ontvangen genezing als afzonderlijke gave

Het punt is dat, als je dit woord 'wonderen' door de Schrift heen bestudeert, het kennelijk altijd betrekking heeft op genezingen en het uitdrijven van demonen wanneer er door mensen wonderen worden gedaan. Het gaat dan om mensen die in Jezus' Naam wonderen doen. Als we de rest van de Schrift gebruiken om ons te laten leiden bij de betekenis die het woord in de vroege gemeente had, zou de gave van het doen van wonderen in 1 Korinthe 12 dus vermoedelijk ook het brengen van genezing aan mensen omvatten. Dan zou je dus geen afzonderlijke gave van genezing hebben die bestond uit het toedienen van genezing. Het doen van wonderen zou dat omvatten.

Daarom zou ik je willen voorleggen dat de gaven van genezingen betrekking hebben op de daadwerkelijke genezingen die als gaven worden ontvangen door de zieke die genezen wordt. Dat zou het meervoud verklaren. Er zijn in de gemeente gaven van genezingen. Elke genezing is een afzonderlijke gave. Verderop in het hoofdstuk, in vers 30, zegt Paulus:

Hebben zij soms allen genadegaven van genezingen? Spreken zij soms allen in talen? Zijn zij soms allen uitleggers?

1 KORINTHE 12:30

Het verwachte antwoord is nee. Dit zou erop wijzen dat niet iedereen genezen wordt. Maar er zijn mensen die wel genezen worden. En degenen die wel genezen worden, hebben een gave van Gods genade ontvangen. Net zoals Paulus, toen hij uit de handen van zijn vijanden werd verlost, een charisma ontving, een gave van Gods genade met datzelfde gevolg.

Natuurlijk is er niets dat je noodzakelijkerwijs dwingt om deze opvatting te aanvaarden. Maar het lijkt mij waarschijnlijk dat de gave van wonderen het uitdrijven van demonen en genezingen omvat, en dat is het doen van wonderen. De formulering 'gaven van genezingen' suggereert de mogelijkheid dat het gaat om afzonderlijke mensen die genezingen ontvangen. Of dat afzonderlijke genezingen de gaven van genezingen zijn waar hij op doelt. Ik hoop dat dit duidelijk genoeg is. Er zijn nog meer omstreden dingen te zeggen.

Midden in vers 10, na de gave van het doen van wonderen, staat:

en aan een ander werkingen van krachten, en aan een ander profetie, en aan een ander het onderscheiden van geesten, en aan een ander allerlei talen, en aan een ander uitleg van talen.

1 KORINTHE 12:10

Van de dingen in deze lijst moet ik misschien wel het meest ingaan op de kwestie van het onderscheiden van geesten. Wat wordt er bedoeld met het onderscheiden van geesten?

Ik noemde mensen die ik ken die beweren dat ze de gave van onderscheiding hebben. Voor zover ik weet, bestaat zo'n gave niet. De Bijbel spreekt nergens over een gave van onderscheiding. Onderscheiding is het vermogen om een oordeel te vormen. Volgens Hebreeën hoofdstuk 5 is onderscheiding iets wat zich bij de christen ontwikkelt door het gebruik van de Schriften. Ik denk aan het laatste vers van Hebreeën 5, dat zegt:

Maar voor de volwassenen is er het vaste voedsel, voor hen die hun zintuigen door het gebruik ervan geoefend hebben om te kunnen onderscheiden tussen goed en kwaad.

HEBREEËN 5:14

Het vermogen om onderscheid te maken tussen goed en kwaad, om te oordelen tussen goed en kwaad, is een eigenschap die zich ontwikkelt door het gebruik van de Schrift. Degenen die dat vermogen niet hebben, zegt de schrijver in het voorgaande vers in Hebreeën, zijn:

Ieder immers die van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid, want hij is een kind.

HEBREEËN 5:13

Door bedreven te worden in het Woord, word je in staat om te beslissen over wat juist en onjuist is, waar en onwaar, waarheid en dwaling, goed en kwaad. Het Woord van God rust je daarvoor toe. En christenen ontwikkelen die onderscheiding door met het Woord van God bezig te zijn en het te gebruiken.

31

Geesten onderscheiden als demonen herkennen

Wat is dan een gave van het onderscheiden van geesten? Dat hangt af van wat er met 'geesten' wordt bedoeld. Het woord 'onderscheiden' betekent oordelen. Maar wat wordt er met 'geesten' bedoeld? Bijna mijn hele charismatische leven heb ik dit opgevat als iets wat te maken had met het herkennen van demonen, met weten dat er demonen in de ruimte waren, die natuurlijk onzichtbaar zijn. We zouden ons heel goed niet bewust kunnen zijn van hun aanwezigheid als er niet iemand was die onderscheidingsvermogen had: 'Ik voel dat er een geest van gebondenheid in de ruimte is, een geest van hoogmoed, een geest van lust, of wat dan ook, en ik onderscheid die geest.'

Ik heb het onderscheiden van geesten altijd opgevat als een bijzondere gave waardoor iemand kon vaststellen welke geesten aanwezig waren, terwijl dat niet voor iedereen duidelijk zou zijn. Daar zou een bijzondere openbaring voor nodig zijn. Ik dacht ook dat dit het vermogen omvatte om te onderscheiden dat iemand onder de macht van een demon stond. Het is niet altijd duidelijk of iemand onder de macht van een demon staat.

Vaak wel. Stel dat iemand over de grond rolt, schuim op de mond heeft en blaft als een hond. Er spreken veertig verschillende stemmen door die persoon heen. Stel bovendien dat het een klein meisje is dat zonder moeite grote mannen van zich af werpt die haar proberen vast te houden. Dan zou ik zeggen dat we behoorlijk sterke aanwijzingen hebben dat deze persoon onder de macht van een demon staat. Maar er zijn gevallen zoals het meisje dat Paulus en Silas in Filippi achternaliep en alleen maar zei:

Zij liep achter Paulus en ons aan en riep voortdurend: Deze mensen zijn dienstknechten van God, de Allerhoogste, die ons een weg naar de zaligheid verkondigen.

HANDELINGEN 16:17

Wie zou hebben vermoed dat zij onder de macht van een demon stond? Maar Paulus wist na drie dagen dat dit zo was en dreef de demon uit haar. In haar geval was het lang niet zo duidelijk als het bij sommigen zou zijn.

32

Profeten beoordelen op hun betrouwbaarheid

Ik heb vaak gedacht dat het onderscheiden van geesten te maken had met het kunnen herkennen van de aanwezigheid van demonen in een persoon of in een ruimte of waar dan ook. Misschien betekent het dat ook. Maar een paar jaar geleden bestudeerde ik de gave van profetie vanwege een controverse die was ontstaan in de profetische beweging in Kansas City en op een paar van dat soort plaatsen. Ik probeerde te begrijpen waar de gave van profetie in de Schrift werkelijk op sloeg.

Ik las een boek dat de mensen van Vineyard hadden uitgegeven over hun standpunt, waar ik het overigens niet mee eens ben. Ik geloof wel in de gave van profetie, maar ik geloof bijvoorbeeld niet dat profeten het bij het verkeerde eind kunnen hebben. Een deel van de orthodoxie van de nieuwe profetische beweging is dat profeten feilbaar kunnen zijn en toch profeten van God kunnen zijn. Ik onderzocht de Schriften om te zien of die dingen zo waren, en ik heb niets gevonden wat dat ondersteunt.

Maar een van de dingen waarop zij wijzen, is dat de Bijbel zegt dat profeten beoordeeld moeten worden. Ze halen 1 Korinthe 14:29 aan:

En laten twee of drie profeten spreken, en laten de anderen het beoordelen.

1 KORINTHE 14:29

Ze zeggen dat je profetie moet beoordelen omdat die niet honderd procent nauwkeurig is. Je moet beoordelen of die nauwkeurig is of niet.

Zelf geloof ik dat we profetie beoordelen omdat niet alle mensen die profeteren ware profeten zijn, en we moeten beoordelen of ze dat wel of niet zijn. We lezen in de eerste verzen van 1 Johannes 4: ‘Geliefden, geloof niet elke geest, maar beproef de geesten of zij uit God zijn.’

Waarom? Omdat sommige ware profeten onware woorden spreken? Nee, omdat ‘er veel valse profeten in de wereld uitgegaan zijn’.

Zoals ik het begrijp, is het noodzakelijk om geesten te beproeven.

In 1 Johannes 4 staat:

Geliefden, geloof niet elke geest, maar beproef de geesten of zij uit God zijn; want er zijn veel valse profeten in de wereld uitgegaan.

1 JOHANNES 4:1

33

Geesten onderscheiden als profetie toetsen

Op grond van bepaalde passages, vooral bij Paulus, heb ik de indruk dat ‘geesten’ een nieuwtestamentische manier was om over de uitspraken van profeten te spreken, en niet alleen over een geestelijk wezen zoals een demon of de Heilige Geest. Het woord ‘geest’ wordt in de Bijbel op heel veel manieren gebruikt, onder andere voor de menselijke geest en een geest van angst, wat zoiets is als een angstige houding, enzovoort. Het woord is heel veelzijdig.

Maar ik geloof dat de uitspraak van een profeet, of het nu een ware of een valse profeet was, als een geest werd beschouwd, en deze geesten moesten beproefd of beoordeeld worden. Daarom zegt Johannes:

Geliefden, geloof niet elke geest, maar beproef de geesten of zij uit God zijn; want er zijn veel valse profeten in de wereld uitgegaan. Hieraan leert u de Geest van God kennen: elke geest die belijdt dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, is uit God; en elke geest die niet belijdt dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, is niet uit God; maar dat is de geest van de antichrist, waarvan u gehoord hebt dat hij komt, en die nu al in de wereld is.

1 JOHANNES 4:1-3

Dat wil zeggen: beproef de profetische uitspraken en kijk of ze van God zijn, want er zijn heel veel valse profeten. De woorden:

Toets de geesten betekenden niets anders dan: beproef de uitspraken van de profeten.

Paulus zei bijvoorbeeld in 2 Thessalonicenzen 2:1-2:

En wij vragen u dringend, broeders, met betrekking tot de komst van onze Heere Jezus Christus en onze vereniging met Hem, dat u niet snel aan het wankelen wordt gebracht of verschrikt, niet door een uiting van de geest, niet door een woord, en ook niet door een brief die van ons afkomstig zou zijn, alsof de dag van Christus al aangebroken zou zijn.

2 THESSALONICENZEN 2:1-2

Let op de drie manieren waarop zij informatie zouden kunnen krijgen. Eén was via een brief die zogenaamd van hem afkomstig was. Een andere mogelijkheid was via een woord dat iemand in de gemeente sprak. Nog een mogelijkheid was via een geest, waarmee vermoedelijk een profetische uitspraak in de gemeente wordt bedoeld die hen ervan overtuigt dat de komst van de Heere daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, of dat de dag van de Heere is aangebroken.

Zelf denk ik dat je, als je dit grondig bestudeert, zult ontdekken dat er plaatsen zijn waar het woord ‘geest’ wordt gebruikt en waar het vermoedelijk het woord van een profeet betekent. Als dat hier het geval is, dan zegt hij dus dat sommige mensen de gave van profetie hebben, terwijl anderen de gave hebben om profetie te beoordelen. Sommigen hebben de gave van tongen, anderen de gave om tongen uit te leggen. Dan zou je in deze lijst die koppeling van twee gaven hebben: profetie en het beoordelen van profetieën, twee verschillende gaven; tongen en de uitleg van tongen, twee gaven.

Ik zal hier nog op moeten terugkomen. Ik had natuurlijk gehoopt verder te komen. Maar ik zei al tegen jullie dat ik de rest van onze tijd wel zou kunnen gebruiken om alleen maar deze gaven op te zoeken. Ik denk dat dat profetisch was.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- 1 Korinthe 7:1
- 1 Korinthe 8:1
- 1 Korinthe 12:1
- 1 Korinthe 4:20
- 1 Korinthe 2:1-4
- 1 Korinthe 14:26
- 1 Korinthe 14:27
- 1 Korinthe 14:29
- 1 Korinthe 14:31
- 1 Korinthe 10:23
- 1 Korinthe 14:4
- 1 Korinthe 13:1
- 1 Korinthe 13:2
- 1 Korinthe 13:3
- Galaten 5:22-23
- Handelingen 2:16-17
- 1 Korinthe 12:3
- 1 Johannes 4:1-3
- 1 Korinthe 12:7

- 1 Korinthe 12:8-11
- 1 Korinthe 12:28
- 1 Korinthe 12:29-30
- Romeinen 12:6-8
- Mattheüs 22:19-21
- Johannes 4:18
- Johannes 4:19
- 2 Koningen 5:26
- Spreuken 19:27
- Spreuken 23:12
- Spreuken 23:9
- 2 Korinthe 1:10-11
- 2 Korinthe 1:9
- Markus 9:38-39
- Handelingen 8:6
- Handelingen 8:7
- Handelingen 19:11-12
- Markus 9:39
- 1 Korinthe 12:30
- 1 Korinthe 12:10
- Hebrëeën 5:14
- Hebrëeën 5:13
- Handelingen 16:17
- 1 Johannes 4:1
- 2 Thessalonicenzen 2:1-2

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.